

Arrest

nr. 246 386 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 mei 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. SOENEN en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 april 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 juli 2018 vullen de verzoekende partijen hun aanvraag vermeld in punt 1.1. aan. Deze aanvulling wordt op 18 juli 2018 door de gemeente in ontvangst genomen.

1.3. Op 20 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partijen eveneens beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arresten nrs. 217 203, 217 204 en 217 205 van 21 februari 2019 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 28 februari 2019 vullen de verzoekende partijen hun aanvraag vermeld in punt 1.1. voor een tweede maal aan. Deze aanvulling wordt op 6 maart 2019 door de gemeente in ontvangst genomen.

1.6. Op 7 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partijen eveneens beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen beroepen in bij de Raad.

1.7. Op 7 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de beslissingen vermeld in punt 1.6. worden ingetrokken.

1.8. Op 7 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partijen eveneens beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.9. Bij arresten nrs. 223 561 en 223 560 van 3 juli 2019 en bij arrest nr. 223 794 van 9 juli 2019 worden de beroepen vermeld in punt 1.6. verworpen.

1.10. Bij arrest nr. 227 387 van 11 oktober 2019 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.8.

1.11. Op 21 oktober 2019 vullen de verzoekende partijen hun aanvraag vermeld in punt 1.1. voor een derde maal aan.

1.12. Op 23 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie opnieuw een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde ten aanzien van de verzoekende partijen eveneens beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.13. Bij arresten nrs. 235 173, 235 174 en 235 175 van 15 april 2020 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.12.

1.14. Op 4 mei 2020 vullen de verzoekende partijen hun aanvraag vermeld in punt 1.1. voor een vierde maal aan. Deze aanvulling wordt 7 mei 2020 door de gemeente in ontvangst genomen.

1.15. Op 19 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

+ echtgenote:

(...)

optredend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers voor hun minderjarige kinderen:

(...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkenen dd. 19.04.2018, en na indiening, gevolgd door een positieve adrescontrole op 24.04.2018, waarvoor op 27.04.2018 een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd, en tevens rekening houdend met de aanvullingen dd. 19.04.2018 (datumstempel van M. (...) op 23.04.2018), en op 10.07.2018 (datumstempel van M. (...) op 18.07.2018), en op 28.02.2019 en ingediend dd. 06.03.2019 (datumstempel van M. (...)), op 21.10.2019 en op 04.05.2020 en ingediend op 07.05.2020 (datumstempel van M. (...) op de aanvraag)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De voorgelegde elementen van integratie, waaronder de duur van hun verblijf en de scholing van hun minderjarige kinderen in België, hun werkwilgheid en de effectieve tewerkstelling, het gevolgd hebben van een inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie, hun kennis van de Nederlandse taal, en hun vrienden – en kennissenkring, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure aangevat op 20.04.2010 en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (afgekort tot CGVS) was van oordeel dat de aangehaalde feiten weinig aannemelijk waren en bovendien wees ze op de tegenstrijdigheden in hun asielrelaas.

Uiteindelijk werd hun asielaanvraag volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 06.07.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen. Ondanks deze weigeringsbeslissing, houden de betrokkenen tot op heden vol dat ze vrezen om terug te keren naar het herkomstland, waarbij ze verwijzen naar het reeds gekende en gecontesteerde asielrelaas met voorlegging in bijlagen van o.a. een

- getuigenis dd. 12.01.2010 afgelegd door "le Chef du village" en door "le maire du village" waarin gezegd wordt dat de betrokkene gevaar loopt daar de families niet verzoend konden worden, en een

- getuigenis dd. 18.01.2010 vanwege "Le président" en "Le vice président de l'association des missionnaires de la paix en Albanie" stellende dat de familie van de betrokkene zich bedreigd voelt door een andere familie in het kader van bloedwraak.

Ze voegen hieraan toe dat mijnheer na de weigeringsbeslissing "een geloofwaardige verklaring (heeft) verkregen" doch nu op basis daarvan geen nieuwe asielaanvraag indient, omdat dit "geen nut" zou hebben daar de asielinstanties van oordeel zijn dat zijn eigen autoriteiten voldoende bekwaam zijn om "effectieve bescherming" te bieden. Hieraan kan onze dienst weinig toevoegen.

Het is bovendien zo dat het geen nut heeft om in dergelijke omstandigheden een bewijsstuk aan te brengen dat van toepassing is op een reeds weerlegd asielrelaas. Nergens uit blijkt dat er zich nieuwe feiten zouden hebben voorgedaan sedert de afsluiting van hun asielpprocedure, te meer daar de betrokkenen het land niet verlaten hebben en niet teruggekeerd zijn. Bijgevolg kan hun beweerde vrees voor een terugkeer niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid, noch als schending van art. 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (afgekort tot EVRM), noch als schending van art. 4 van het Handvest betreffende de grondrechten van de E.U. Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat het de betrokkenen vrijstaat om zich elders in het herkomstland te vestigen, of

in een derde land, en dat ze helemaal niet verplicht worden om terug te keren naar de regio vanwaar ze afkomstig zijn.

Na de definitieve afsluiting van hun asielprocedure werd het eerder aan hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 06.08.2012 hen betekend dd. 09.08.2012, opnieuw uitvoerbaar. Op 23.04.2014 werd hen dientengevolge een 1ste verlenging toegestaan op dit bevel, uiteindelijk tot 29.06.2014, wegens de zwangerschap van mevrouw. Op 18.06.2015 werd hun beroep tegen dit BGV verworpen door de RVV.

De duur van de asielprocedure – namelijk zo'n 2 jaar 2 maanden en 16 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en verblijven sedertdien op irreguliere wijze in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Op 30.07.2012 werd een verblijfsaanvraag ingediend op grond van art. 9 bis. Op 27.05.2013 werd een onontvankelijke beslissing genomen. Vervolgens werden de betrokkenen opnieuw het voorwerp van een BGV met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 13.06.2013.

Opnieuw hebben de verzoekers zich moedwillig verder genesteld in het Rijk waarbij ze hun kinderen alhier naar school lieten gaan. Zodoende pogen ze de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hun niet in dank kan worden afgenomen. Zij stellen aldus hier lang te verblijven, gewag makend van "het criterium van de redelijke termijn," dat hun 3 kinderen alhier geboren werden en hier school lopen, wat gepaard gaat met sociale verankering, en daarbij doen ze beroep op art. 8 EVRM en de art. 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de E.U. Ze wijzen op het hoger belang van de kinderen en art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de E.U. als ook art. 22 bis van de Grondwet en het General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (o.a. dat naar de mening van de kinderen dient gepeild te worden), terwijl de band die de kinderen hebben met hun herkomstland flinterdun zou zijn aangezien ze nooit in Albanië waren, dat het oudste kind schoolplichtig is en geen Albanees kan lezen en schrijven terwijl spreken moeizaam gaat, de jongste kinderen zouden helemaal geen Albanees kennen, dat zij onderling in het Nederlands communiceren gezien ze hier hun leven lang woonden en hun vriendenkring en hun leven op school Nederlandstalig is en dat uit de voorgelegde schoolrapporten blijkt dat ze goede resultaten behalen.

In deze context worden de getuigenissen van de schooldirecteur Dhr. V.d.B. (... o.a. dd. 19.03.2018, dd. 14.09.2018, dd. 27.02.2019 & 15.10.2019, met steun van het schoolteam, voorgelegd, waarin te lezen staat dat de kinderen niet over een Albanees paspoort beschikken, dat ze zijn opgevoed in een verdraagzame wereld waar er gelijkheid van geslachten heerst en er geen onderscheid bestaat tussen mensen wat betreft hun etnische, nationale of godsdienstige kenmerken. Hij stelt dat de kinderen zeer goed geïntegreerd zijn in de buurten schoolwerking, dat de ouders een toonbeeld zijn wat betreft het uitdragen, mee ondersteunen en opvolgen van de normen, waarden en afspraken die de school uitdraagt, dat het voorbeeldige ouders en kinderen zijn en een toonbeeld van integratie en dat zowel de kinderen als de ouders enorm geliefd zijn in ons midden, dat ze uitblinken wat betreft inzet enz.

Hij stelt dat de kinderen onvoldoende de thuistaal beheersen, dus taalachterstand hebben, om hun scholing te kunnen verderzetten in het herkomstland in de Albanese taal. Dat de kennis van het Nederlands in Albanië geen meerwaarde zou hebben. Hij wijst op het ontbreken van wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving, in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen ten aanzien van de huidige leefomstandigheden. Dat de vooruitgang die in België werd gemaakt, totaal zou uitgewist worden.

De kinderen werden weliswaar in België geboren, maar dat verandert niets aan hun verblijfstoestand, daar ze in dezelfde irreguliere verblijfstoestand verkeren als hun ouders.

Hoewel de kinderen in België geboren zijn, hebben ze via hun ouders wel een band met Albanië. De verzoekers hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat de ouders enkel

attesten voorleggen van het niveau Breakthrough, dat zich op het overlevingsniveau situeert. De betrokkenen tonen dus allerminst op objectieve wijze aan dat zij het Nederlands zodanig zouden beheersen, dat zij hun kinderen in deze taal opvoeden. De kinderen erven de nationaliteit van hun ouders, al is het wel zo dat hun ouders hen dienen in te laten schrijven in de ambassade van hun thuisland, waarbij ze een aanvraag kunnen indienen tot het bekomen van paspoorten voor hun kinderen, tenminste, indien ze tot nu toe nagelaten hebben om dit te doen.

Het is inderdaad zo dat de kinderen in België school hebben gelopen. Dit toont enkel aan dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen gebracht hebben. Er wordt niet aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten.

Het is niet omdat een schooldirecteur met steun van het schoolpersoneel, zich meermaals positief uitlaat over de kinderen van de betrokkenen en over de betrokkenen zelf, dat dit element op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van art. 9 bis. Dergelijke gesolliciteerde getuigenissen openen immers op zich geen recht op verblijf voor de betrokkenen en hun kinderen.

Hun advocaat stelt dat het Albanees niet de hoofdtal is van de kinderen. De schooldirecteur meent verder dat de kennis van het Nederlands in Albanië geen meerwaarde zou hebben en dat de vooruitgang die in België werd gemaakt, totaal zou uitgewist worden.

Ook hij stelt dat de kinderen onvoldoende de thuistaal beheersen om hun scholing te kunnen verderzetten in het herkomstland in de Albanese taal. Hij wijst op het ontbreken van wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving, in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen ten aanzien van de huidige leefomstandigheden.

De schooldirecteur toont niet aan dat hijzelf een zodanige kennis heeft van de Albanese taal dat hij bekwaam is om te oordelen over de Albanese taalkennis van de kinderen.

En dan nog, een loutere taalachterstand op dergelijke jonge leeftijd wordt niet als onoverkomelijk aanschouwd (RVV Arrest 169.164 dd. 07.06.2016).

De betrokkenen tonen in casu inderdaad niet aan dat een eventuele taalachterstand een onoverkomelijk probleem is met nadelige gevolgen voor de kinderen. Het is juist een voordeel voor kinderen dat, wanneer ze nog klein zijn, zij de kans krijgen om meerdere talen aan te leren. Het aanleren van talen, zelfs van dode talen, is immers steeds in het voordeel van een persoon, om te komen tot meertalige ontwikkeling.

Er is het voordeel dat iemand later vaardiger zal zijn om meer talen te leren en gemakkelijker tot goede uitspraak zal komen. Vroege taalverwerving biedt ook een cultureel voordeel doordat de kans groter is dat men meer open zal staan voor taaldiversiteit. Dit bevordert dan weer sociale cohesie en cultureel begrip. Door het leren van vreemde talen beseffen kinderen meer van andere culturen en culturele groepen waar andere talen worden gebruikt en waar andere taalnormen heersen. Hiermee leren rekening houden laat kinderen toe beter samen te leven met anderen.

De kinderen zullen dus eerder voordelen ondervinden van hun vorming tot meertalige personen, dan dat dit hun re-integratie daadwerkelijk in de weg zou staan.

Redelijkervijze kan men aannemen dat hun ouders hen hebben opgevoed in de moedertaal. Men mag dan ook aannemen dat zij kunnen rekenen op de ondersteuning van hun ouders, in de taal die de ouders het best beheersen, nml. het Albanees.

De scholing betreft in casu geen buitengewoon onderwijs, dus nergens uit blijkt dat de kinderen, die hier goede schoolresultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Hun 3 kinderen zijn nog jong, van wie tijdens schooljaar 2019-2020 één kindje in het 2de leerjaar en ééntje in het 4de leerjaar zit, zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland.

Het is niet zo dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld, dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn. Die puberteit is immers nog niet aangebroken. Het ene kind is 10 jaar oud, het andere 7 jaar. Ze kunnen zich bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van het Albanees om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten.

Dat er geen wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving voorhanden zou zijn, kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verzoekers lijken de bewijslast om te keren. Het is echter aan de vreemdeling om de nodige bewijzen aan te brengen opdat onze dienst kan beoordelen of de aanvraag aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. (R.V.V. Arrest 160.812 dd. 27.01.2016; RVV Arrest 170.513 dd. 27.06.2016). Onze dienst bekijkt dagdagelijks dossiers van vreemdelingen die naar

België immigrerden, met kinderen die in een nieuwe taal met een ander schrift en in een ander schoolsysteem succesvol de overgang hebben gemaakt naar de totaal vreemde omgeving.

Dat de context van het herkomstland geen meerwaarde zou bieden aan de kinderen ten aanzien van de huidige leefomstandigheden wordt niet aangetoond, in tegendeel, daar ze in het thuisland in tegenstelling tot in België wel over naaste familieleden beschikken, en de ouders daar wel mogen werken, in tegenstelling tot hun situatie in België waar het gezin afhangt van liefdadigheid.

De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, heeft zij enkel aan zichzelf te wijten door zich in irregulier verblijf te installeren.

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontszegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Volledigheidshalve merken we op dat met betrekking tot de artikels 3 en 4 van dit verdrag, de betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen zou schaden, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontszegd wordt bij een terugkeer. De betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Met betrekking tot artikel 9 van dit verdrag merken we op dat de kinderen niet gescheiden worden van hun ouders en merken we tevens op dat hun familieleden verblijven in Albanië (zie verder). De kinderen wordt aldus niet gescheiden, noch van hun familie, noch van hun ouders.

Wat betreft artikel 24 van dit Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in Albanië niet het genot van de grootst mogelijke gezondheid zouden kunnen genieten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De Raad van State heeft van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partij kan zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (Parl. St., Kamer, 2007- 08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32).

Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (Parl. St., Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

De betrokkenen wijzen op hun vrienden – en kennissenkring met toevoeging van steunbetuigingen. In deze context dient bovendien opgemerkt te worden dat de verzoekers wel hun best doen om hun sociale bindingen in België in de verf te zetten, maar dat ze daarbij geen melding maken van de bindingen met hun herkomstland, die mogelijks sterker zijn gezien de familiale aard ervan. Bij hun asielaanvraag hebben de betrokkenen dd. 22.04.2010 immers zelf verklaard dat hun ouders, zijnde de

grootouders van hun kinderen, haar 2 broers en 3 zussen en zijn zus achtergebleven zijn in het herkomstland. De betrokkenen zelf zijn geboren en getogen in het herkomstland en hebben daar decennialang verblijven, zodat ze, indien gewenst, contact kunnen opnemen met kennissen en vrienden van vroeger. De kinderen kunnen daarenboven in het thuisland nieuwe vriendjes maken. Er wordt niet aangetoond dat de kinderen een "onherstelbare" schade zouden oplopen, temeer daar zij in het herkomstland tal van naaste familieleden hebben en zij geen familieleden in België hebben. Bovendien is er geen sprake van een gedwongen uitvoering: de verzoekers kunnen op vrijwillige wijze uitvoering geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nergens uit blijkt dat hun rechten geschonden worden bij een terugkeer. Wat de hoorplicht betreft, is het zo dat de procedure op basis van art. 9 bis een schriftelijke procedure is. Uit het verzoekschrift komen de belangen van de minderjarige kinderen voldoende aan bod, en zelfs in gevallen waar dit niet zo zou zijn, dan nog wordt rekening gehouden met hun belangen. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekers halen het gevolgd hebben van een verplichte inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie aan, waar ze aan toevoegen dat ze kennis hebben van de Nederlandse taal, waarbij ze attesten voorleggen van het niveau Breakthrough, dat zich op het overlevingsniveau situeert. Het is maar normaal dat ze zich tot op zekere hoogte integreerden, al was het maar om het leven voor zichzelf aangenamer te maken. De integratie vormt in casu echter geen buitengewone omstandigheid, daar ze de betrokkenen niet verhindert om terug te keren naar het herkomstland. De betrokkenen wijzen op hun werkwillegheid, die onder meer blijkt uit het feit dat Fedasil de verplichting heeft opgegeven inzake de plaats van inschrijving daar mijnheer over zowel een arbeidskaart, als over een regelmatige interim arbeidsovereenkomst en een nettoloon hoger dan het leefloon beschikte gedurende een aantal maanden. Verder wordt de effectieve tewerkstelling aangetoond aan de hand van loonfiches uit 2012. Het was de betrokkenen inderdaad toegestaan om tijdens de duur van hun asielprocedure te werken om hen aldus de mogelijkheid te geven om voor het eigen levensonderhoud in te staan. Na de afgewezen asielprocedure en het bevel om het grondgebied te verlaten, was het hen echter niet langer toegestaan om in België tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Bijgevolg kan het element van tewerkstelling, dat zeer beperkt was in de tijd, niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekers voor hun overleven, leunen op de medemens en kleding en voeding bekomen van "Vluchtelingen Ondersteuning Sint- Niklaas." De betrokkenen kunnen echter sedert de weigering van hun asielaanvraag, die ten gronde werd behandeld, niet langer worden beschouwd als (kandidaat) vluchtelingen. Het kan niet de bedoeling zijn dat zij ten laste zijn van de samenleving. Derhalve is het onbegrijpelijk dat de schooldirecteur meent dat de huidige leefomstandigheden van dit gezin een meerwaarde zouden bieden ten opzichte van de context in het herkomstland, waar de betrokkenen als burgers over alle rechten beschikken, waaronder het recht om te werken, en waar hun naaste verwanten verblijven.

Evenmin vormt hun geregistreerde huurcontract en het nakomen van de huurverplichtingen een buitengewone omstandigheid, daar het maar normaal is, dat wanneer men een contract aangaat, dat men ook de verplichtingen ervan nakomt. In casu gaat het om een renovatiehuurcontract. De betrokkene toont aan dat hij in België de kans kreeg om een beroepsopleiding manueel dekkend schilderswerk, schilder-decorateur te volgen (dd. 08.04.2011) tijdens de duur van zijn asielprocedure, in afwachting van een beslissing desbetreffende, en hij legt tevens een getuigschrift voor van Nederlands op de opleidingsvloer tijdens de module schilderen en behangen. Door gebruik te maken van de geboden kansen wat betreft de opleiding, heeft hij op die manier de huurverplichtingen kunnen nakomen, door zijn arbeid bij de renovatie van de woning die het gezin huurde, tijdens de jaren van irregulier verblijf. Dit kan niet echt de bedoeling zijn, aangezien de betrokkenen moedwillig verzaakten aan de wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten en zodoende de Belgische staat voor voldongen feiten pogen te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Hoe dan ook, de betrokkene kan de aangeleerde vaardigheden met zich meenemen naar het herkomstland. Geen van beiden toont aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om in te staan voor de levensbehoeften van het gezin. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst.

Terzijde wordt opgemerkt dat het hen vrijstaat om hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Niets verhindert de betrokkenen om via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Huidige beslissing geldt voor het hele gezin. De betrokkenen tonen onvoldoende aan dat zij of hun kinderen hier een netwerk van affectieve en sociale banden hebben opgebouwd dat van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen vergezeld door hun kinderen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Verzoekers kunnen zich niet dienstig beroepen op een schending van artikels 7 en 33 van het Handvest. Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen van dit Handvest gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. In de voorliggende zaak blijkt niet dat er hier een toepassing is van het Unierecht.

De verzoekers stellen nog dat ze zich zouden moeten wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, een land waar ze geen verblijfsrecht hebben, terwijl ze in België woonachtig zijn en hier reeds pogingen hebben ondernomen om hun verblijf te regulariseren. Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid daar hun landgenoten zich ook dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder dat onze dienst weet heeft van enig probleem inzake het opvolgen van de vereiste procedure. De wet stelt woordelijk:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk Besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren. De loutere bewering dat de betrokkenen geen verblijfsrecht zouden hebben in Bulgarije en geen visum zouden kunnen verkrijgen, wordt bovendien met geen enkel bewijs gestaafd. Het is aan de betrokkenen om aan te tonen dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen zou toelaten op legale wijze in Bulgarije te verblijven. Kortom, de blote bewering dat zij geen verblijfsrecht zouden hebben in Bulgarije, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De verzoekers bouwen de hele redenering rond het immense nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij, het bedoelde voordeel slechts bekomen hebben ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.

De verzoekers argumenteren verder dat zij zich integreerden, zonder misbruik te plegen, met verwijzing naar arrestnr. 122.728 van de RVV dd. 18.04.2014. Het gelijkheidsprincipe lijkt hier niet van toepassing te zijn, gezien uit de door hun raadsheer geciteerde tekst uit dat arrest al onmiddellijk blijkt dat beide gevallen niet gelijkaardig zijn. In casu is er immers geen sprake van een langdurige periode van legaal verblijf. Illegaal verblijf is wel degelijk een strafbaar feit.

Voorts brengt hun raadsheer het vertrouwensbeginsel naar voor met verwijzing naar de vernietigde instructies van 19.07.2009 terwijl er nog geen nieuw beleid werd bekend gemaakt en de bestuurlijke overheid bevestigde dat de criteria verder toegepast worden. We merken echter op dat de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De instructie werd vernietigd omdat de wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde buiten werking werd gesteld, wat vanzelfsprekend niet toegestaan is. Bovendien kan men spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel door vreemdelingen met een gelijkaardige situatie die vóór en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie kan geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt. Na het vernietigingsarrest van de Raad van State kondigde staatssecretaris Wathelet inderdaad aan de criteria van de vernietigde instructie toch verder te zullen toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid. Zodoende miskende hij het vernietigingsarrest van de Raad van State. Alhoewel de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt met betrekking tot voornamelijk de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag, mag hij deze discretionaire bevoegdheid toch niet gebruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen. In tegenstelling tot de criteria ten gronde, zijn de voorwaarden voor ontvankelijkheid wel degelijk bij wet bepaald. De instructies mogen dus niet worden toegepast als een bindende norm die voorwaarden aan de wet toevoegt. Elke aanvraag dient op individuele wijze behandeld te worden, waarbij gekeken wordt naar de persoonlijke verdiensten van de betrokkene. In casu werden hierboven duidelijk de determinerende motieven opgegeven waarom de aangehaalde buitengewone omstandigheden redelijkerwijze niet aanvaard worden en de aanvraag dus onontvankelijk is wegens ontstentenis van buitengewone omstandigheden. Hierbij wordt het gelijkheidsprincipe gehanteerd, zodanig dat vergelijkbare aanvragen met een zelfde soort beslissing worden afgesloten. Gezien de onontvankelijkheid van de aanvraag, kan niet verder worden ingegaan op de grond van de zaak zodat het niet relevant is om de vraag te stellen of de betrokkenen al dan niet ten gronde in aanmerking zouden komen voor de criteria van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Aldus is er geen schending van het vertrouwensbeginsel."

1.16. Op 19 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekende partijen opnieuw beslissingen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van artikel 22bis van de Grondwet. In een tweede middel voeren zij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoger belang van het kind zoals vervat in artikel 24 van het Handvest en van artikel 22bis van de Grondwet.

Ter adstruering van hun middelen zetten de verzoekende partijen de volgende argumenten uiteen:

*"EERSTE MIDDEL
(...)"*

4.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de verweerster de verblijfsaanvraag van de verzoekers als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.1.2.

Uit de bestreden beslissing kunnen de verzoekers afleiden dat de verweerster een ongeoorloofd onderscheid maakt tussen jonge en oudere kinderen:

In de beslissing wordt meermaals aangehaald dat het om kinderen gaat met een "dergelijke jonge leeftijd". Verweerster stelt eveneens over de kinderen:

"Het is niet zo dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld"

De situatie van de kinderen van de verzoekers wordt vergeleken met de situatie van oudere kinderen die reeds in de puberteit zitten, hun identiteit al gevormd zouden hebben en een reeds hechte sociale bindingen zouden hebben.

De verzoekers leiden uit deze motivering af dat oudere kinderen wel in aanmerking komen voor een regularisatiemaatregel.

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt dus evenzeer een beoordeling ten gronde gevoerd.

4.1.3.

De verzoekers kunnen met een dergelijke motivering bijgevolg niet akkoord gaan.

De verweerster maakt een onderscheid tussen kinderen naargelang leeftijd en identiteitsvorming.

De situatie van beide groepen kinderen is echter dezelfde. De kinderen van de verzoekers zijn niet verantwoordelijk voor de daden van hun ouders, hetzelfde geldt voor oudere kinderen waar mee verweerster het onderscheid maakt.

De verweerster behandelt kinderen in dezelfde situatie op een ongelijke manier, zonder dit zelfs maar wetenschappelijk te staven, wat uiteraard niet aanvaard kan worden.

Het was niet de keuze van de kinderen van de verzoekers om geboren te worden in irregulier verblijf in België. De verweerster erkent dit trouwens door in de bestreden beslissing het volgende te stellen:

"Het is inderdaad zo dat de kinderen in België school hebben gelopen. Dit toont enkel aan dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen gebracht hebben."

Bovendien is een kind ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk voor de daden van zijn ouders en heeft ze daar geen inspraak in.

Verweerster laat in ieder geval uitschijnen dat jonge kinderen niet geregulariseerd kunnen worden omdat hun sociale binding niet dezelfde zouden zijn als deze van oudere kinderen.

Dit maakt dus een beoordeling ten gronde uit, eerder dan een beoordeling van een buitengewone omstandigheid.

Verweerster maakt een duidelijk (niet wetenschappelijk onderbouwd) onderscheid en benadrukt de jonge leeftijd van de kinderen van de verzoekers.

Het artikel 9bis Vw stelt overigens nergens dat de sociale binding en integratie van jonge kinderen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen zijn.

De verweerster laat echter uitschijnen dat jonge kinderen niet zouden kunnen genieten van de regularisatiemaatregel, terwijl oudere kinderen die in hun pubertijd zitten dat wel kunnen.

Hiermee voegt de verweerster een voorwaarde toe aan de wet, hetgeen buiten de discretionaire bevoegdheid valt en schending van het artikel 9bis Vw uitmaakt.

Aangaande het belang van het kind schendt de verweerster in ernstige mate de op haar rustende motiveringsverplichting alsook de zorgvuldigheidsplicht. Geconfronteerd met de individuele en concrete elementen van het dossier, antwoordt verweerster in de bestreden beslissingen met ongefundeerde beweringen en hypothesen die algemeen gekend zouden moeten zijn. Bovendien, zoals gesteld, voegt de verweerster een voorwaarde aan de wet toe door een onderscheid te maken tussen jonge kinderen en kinderen die hun puberteit al hebben bereikt.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

TWEDE MIDDEL

(...)

4.2.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de verweerster de verblijfsaanvraag van de verzoekers als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.2.2.

De verzoekers wensen de aandacht te vestigen op het gegeven dat nog steeds niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zo houdt verweerster geen rekening met het gegeven dat eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissingen reeds meermaals werden vernietigd door Uw Zetel noch de redenen van vernietiging.

Het arrest dd. 15.04.2020 hanteert dezelfde motieven als het arrest dd. 11/10/2019.

de initiële aanvraag om een verblijfsmachtiging van verzoekers dd. 19/04/2018 is niét aanwezig in het administratief dossier van verweerster zodat de Raad onmogelijk kan nagaan of de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct zijn beoordeeld geweest, en of er niet op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen.

Aangezien de aanvraag van verzoekers niet in het dossier van verweerster zit kan zij onmogelijk tot haar beslissing gekomen zijn o.b.v. de geciteerde beginselen van behoorlijk bestuur en de vermelde wettelijke bepalingen!

Immers, het is niet mogelijk dat alle feitelijke gegevens werden opgenomen in de beslissing dat het antwoord dient te vormen op een regularisatieaanvraag zonder kennis te hebben van de aanvraag. Verweerster kan niet met kennis van zaken tot haar beslissing zijn gekomen. Minstens getuigt dit van een niet zorgvuldig onderzoek.

Omwille van deze redenen heeft Uw Zetel tot twee maal toe de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van verweerster vernietigd.

Verweerster houdt op geen enkele wijze rekening met deze arresten en neemt geen motieven hieromtrent op in haar huidige beslissing. Opnieuw werd de motiveringsplicht hierdoor geschonden.

*De raadsman van verzoekers heeft n.a.v. huidige beslissing opnieuw het administratief dossier van verweerster opgevraagd, meer bepaald op 30/06/2020.
(zie het stuk 5)*

De initiële regularisatieaanvraag van verzoeker is nog steeds niet aanwezig in het dossier van verweerster.

Ook huidige beslissing is genomen zonder kennisname van de regularisatieaanvraag. de wettigheidscontrole op de beslissing is bijgevolg niet mogelijk (RvS 17.02.1998, RVV 15.04.2020). De beslissing dient te worden vernietigd.

4.2.3.

Op datum van 05.05.2020 werd een aanvulling verstuurd teneinde dit regularisatiedossier aan te vullen (stuk 4).

Er werden een zevental aanbevelingsbrieven gevoegd evenals een aantal recente schoolrapporten van de twee oudste kinderen.

Uit de huidige bestreden beslissing blijkt opnieuw niet dat de aanvullingen inhoudelijk beoordeeld werden.

De bestreden beslissing vermeldt enkel dat er rekening werd gehouden met de aanvullingen, waaronder de aanvulling dd. 07.05.2020.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de verklaringen, de rapporten en de goede resultaten van de kinderen betrokken werden in de bestreden beslissing.

De verzoekers kunnen geen enkele motivering in die zin terugvinden...

4.2.4.

Tenslotte wensen de verzoekers hier nog te verwijzen naar het gegeven dat de verweerster louter enkele woorden gewijzigd heeft ten aanzien van de vorige weigeringsbeslissing doch heeft zij geen enkele inhoudelijk beoordeling gemaakt.

Ten opzichte van de laatste vernietiging is er quasi helemaal geen wijziging meer.

Er is bijgevolg een schending waar te nemen van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

DERDE MIDDEL

(...)

4.3.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de verweerster de verblijfsaanvraag van de verzoekers als onontvankelijk afwijst omdat er geen buitengewone omstandigheden zouden zijn om de aanvraag via de gemeente in België in te dienen.

De verzoekers hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van drie kinderen, het feit dat er ook een schoolgaand kind bij is en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

4.3.2.

De verzoekers hebben een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omwille van de buitengewone omstandigheden waarin zij verkeren.

Het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

De gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

4.3.3.

De buitengewone omstandigheden zijn niet gedefinieerd.

Dit impliceert een grote discretionaire bevoegdheid waarbinnen de verweerster een oordeel kan vellen over het al dan niet aanwezig zijn van de buitengewone omstandigheden.

Toch is er reeds uitvoerige rechtspraak waarop verzoekers zich conform het vertrouwensbeginsel kan op beroepen om het begrip buitengewone omstandigheden in te vullen.

De verweerster dient ook dan redelijk te zijn bij het beoordelen van de buitengewone omstandigheden.

a)

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

"Considérant que des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 précitée ne sont pas des circonstances de force majeure; qu'il suffit que l'intéressé démontre qu'il lui est impossible ou particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour; que le caractère exceptionnel des circonstances alléguées par l'étranger doit être examiné par l'autorité dans chaque cas d'espèce."

(Zie het arrest gewezen door de Raad van State met nr. 99.769, dd. 10 oktober 2001).

b)

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet 'onvoorzienbaar' te zijn.

De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

c)

De verzoekers hebben in hun aanvraag gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de geboorte in België van drie kinderen, het feit dat er ook een schoolgaand kind bij is en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen.

Dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

4.3.4.

Verweerster is de mening toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen.

De verschillende elementen die de situatie van verzoekers kenmerken werden elk op zich en los van elkaar beoordeeld, maar uit de motivering blijkt geenszins dat de verweerster rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar een formaliteit te vervullen.

Het onderzoek werd dus niet gevoerd met de nodige zorgvuldigheid.

Het geheel van ingeroepen elementen maakt het voor verzoekende zo goed als onmogelijk om naar Albanië te gaan, zijnde :

- Het langdurig ononderbroken verblijf ;*
- De langdurige verblijfsprocedure ;*
- De situatie in het land van herkomst ;*
- De sterke integratie ;*
- De geboorte in België van drie kinderen ;*
- De aanwezigheid van een schoolgaand kind ;*
- De werkbereidheid ;*
- Het gezins- en familieleven.*

De verweerster heeft nergens in de bestreden beslissing gesteld waarom de samenloop van omstandigheden ingeroepen door de verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken. Het geheel van de elementen samen is niet beoordeeld geweest.

De verzoekers merken verder op dat zelfs bij de beoordeling van de aparte elementen, diverse rechtsregels en algemene principes geschonden werden. De verzoekers wensen deze hieronder te overlopen.

- 4.3.4.1.

Met betrekking tot het langdurig verblijf in België en integratie

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekers zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

De verzoekers merken op dat deze redenering te kort door de bocht is. Hoewel het inderdaad zo, is dat een langdurige asielprocedure ipso facto geen recht geeft op verblijf, gaat de verweerster voorbij aan het feit dat de verzoekers in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd.

De duur van de asielprocedure kan weldegelijk aanzien worden als een periode van legaal verblijf.

De verweerster motiveert niet waarom het in casu niet zou gaan om langdurig legaal verblijf.

De integratie is niet volledig het gevolg van hun eigen wil.

Dit gegeven maakt voor de verzoekers weldegelijk een buitengewone omstandigheid uit.

- 4.3.4.2

Met betrekking tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije bevoegd voor Albanië

*De bestreden beslissing weerhoudt het feit dat de verzoekers hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet als buitengewone omstandigheid met de volgende motivering - zie stuk 1 :
(...)*

Verzoekers kunnen met een dergelijke motivering niet akkoord gaan.

Verzoekers hebben geen verblijfsrecht in Bulgarije noch zijn zij onderdaan zijn van dat land.

Dit betekent dat ze als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid.

Het is evident dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt. De verweerster kan zich niet in de plaats stellen van de Bulgaarse overheid.

De Raad van State heeft gesteld in een arrest met nr. 73.025 dd. 09/10/1998 en een arrest met nr. 108.561 dd. 28/06/2002 dat de buitengewone omstandigheid geen geval overmacht moet zijn en dat het enkel dient te gaan om een situatie waarin het voor de betrokken vreemdelingen bijzonder moeilijk is om naar het land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

De Raad van State aanvaardt zelfs dat de buitengewone omstandigheid deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt (RvS, nr. 99.424, 03/10/2001).

De verweerster gaat voorbij aan het feit dat het bijzonder moeilijk is, voor de verzoekers om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land.

De verweerster motiveert echter naast de kwestie door stellen dat er geen sprake is van de een wettig nadeel wanneer de integratie opgebouwd door een vreemdelingen zonder verblijfsrecht onderbroken wordt.

De verweerster stelt verder dat het aan verzoekers is om aan te tonen dat ze geen verblijfstitel zouden verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag van de bevoegde diplomatie post te doen.

De verzoekers kunnen dit niet aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State dienen buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid uit te maken. Indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is voor de verzoeker is dit voldoende. De verweerster voegt een voorwaarde toe aan de wet.

De verweerster schendt de motiveringsplicht door geen rekening te houden met het feit dat het voor de verzoekers bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatiek post.

*Een eerdere beslissing werd vernietigd door Uw Zetel omwille van een lakse motivering op dit punt:
(...)*

(RVV 21.02.2019)

Ondanks eerdere vernietiging is de beslissing op dit punt opnieuw niet afdoende gemotiveerd.

Daarenboven dient tevens met de impact van Covid 19 rekening gehouden worden. Op de website van buitenlandse zaken valt immers het volgende te lezen over de maatregelen in Bulgarije : "De COVID-19 maatregelen in Bulgarije worden regelmatig aangepast. Voor de actuele stand van zaken kan u volgende site raadplegen: <https://coronavirus.bg/>(externe link) (in het Bulgaars)".

Verzoeker is derdelander. Veruit alle versoepelingen van maatregelen in Europa gelden voor EU burgers. Het is geenszins evident voor verzoekers om in huidige pandemie het grondgebied van Bulgarije te kunnen betreden.

Deze praktische obstakels maken het voor verzoekers bijzonder moeilijk om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verweerster heeft hiermee geen rekening gehouden.

- 4.3.43.

Met betrekking tot het gezinsleven

Met betrekking tot het gezinsleven stelt de bestreden beslissing dat er zich geen schending voordoet in het kader van art. 8 E.V.R.M.

*Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt:
(...)*

Verzoekers benadrukken dat verweerster haar beslissing weldegelijk een schending van het gezins- en familieleven te weeg bent.

Art. 8 E.V.R.M. kan immers een positieve verplichting inhouden om verblijfsrecht toe te kennen aan de aanvrager.

Gezien het in casu een verzoek tot machtiging verblijf betreft moet er worden onderzocht of er een positieve verplichting rust op de staat om het recht op privé- en familieleven te waarborgen (zie onder meer EHRM 31.01.2006, Rodriques Da Silva, Hoogkamer/Nederland, EHRM 3.10.2014 Jeunesse/Nederland).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Bovendien kan art. 8 E.V.R.M. zowel een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis Vw (zie onder meer RVV 5.09.2016; RVV 30.09.2016, RVV 24.11.2016; RVV 31.03.2017; RVV 22.06.2017; RVV 12.02.2018) als een voldoende motief zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden (zie onder meer RVV 30.01.2015; RVV 29.07.2015).

In casu betreft de familiale situatie van verzoekers weldegelijk een buitengewone omstandigheid:

Het gezins- en familielevens van de verzoekers en zeker van hun kinderen speelt zich af in België.

Verzoekers wonen al jaren samen met hun kinderen te (...) M. (...).

De kinderen van de verzoekers hebben België nog nooit verlaten en hun gezins- en familielevens heeft zich altijd hier afgespeeld. Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familielevens.

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familielevens te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

De verweerster haalt de rechtspraak van de Raad van State aan en stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering geen schending is van art. 8 E.V.R.M. Dit is een loutere stereotype motivering.

De verweerster maakt geen belangenafweging op basis van de concrete elementen van het dossier nl. namelijk drie minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten. Hun hele gezins- en familielevens heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld. Dit cruciaal feit wordt duidelijk niet bij een belangenafweging betrokken in het kader van artikel 8 E.V.R.M.

4.3.4.4.

Met betrekking tot het hoger belang van het kind

Het belang van het kind dient de eerste overweging te vormen.

Wanneer een kind geraakt wordt door een bestuurlijke beslissing dient o.b.v. art. 8 E.V.R.M. het hoger belang van het kind getoetst te worden. Het EHRM herhaalt in het arrest Jeunesse/Nederland dd. 3.10.2014 dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

De bestreden beslissing stelt onterecht dat het gegeven dat de kinderen in België geboren zijn, zij hier school lopen niet tot gevolg heeft dat het niet toekennen van verblijfsrecht een schending van het belang van de kinderen zou uitmaken.

Volgens de beslissing zouden de ouders de Albanese taal en cultuur moeten hebben doorgegeven hetgeen er voor zorgt dat de kinderen zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in Albanië. Verweerster meent verder dat het leren van Nederlands en de meertaligheid van kinderen hoe dan ook een pluspunt is, ook bij terugkeer.

Verzoekers kunnen het hiermee onmogelijk eens zijn.

Overeenkomstig het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dienen de belangen van de kinderen de eerste overweging te vormen.

Het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

(...)

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

(...)

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14) dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende:

- Mening van het kind ;*
- Identiteit van het kind ;*
- Behoud van de familiale banden ;*
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;*
- Kwetsbaarheid ;*
- Recht op gezondheid ;*
- Recht op onderwijs.*

De bestreden beslissing houdt niet afdoende rekening met de belangen van de minderjarige kinderen en baseert haar motivering op ongefundeerde beweringen en hypothesen. Bovendien wordt er een ongeoorloofd onderscheid gemaakt tussen kinderen op basis van hun leeftijd.

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt ook een beoordeling ten gronde gevoerd.

a) Aangaande de geboorte in België en de identiteit van de kinderen

De verweerster stelt in de bestreden beslissing dat er een onderscheid bestaat tussen jongere en oudere kinderen wat betreft identiteitsvorming (zie hoger).

Hierdoor zouden jongere kinderen minder sociale bindingen hebben waardoor er van hen redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden dat ze zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in een land dat voor hen totaal vreemd is.

De verweerster doet uitschijnen alsof haar stelling een algemeen geweten, vaststaand feit zou zijn. De verzoekers vinden een dergelijke motivering niet ernstig.

De verweerster stoelt haar motivering op blote beweringen en algemene hypothesen die bovendien niet gefundeerd zijn (bijvoorbeeld aan de hand van wetenschappelijk onderzoek).

Het louter poneren van een algemene ongefundeerde stelling kan bezwaarlijk een afdoende en draagkrachtige motivering worden genoemd.

Met kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden wordt ook een beoordeling ten gronde gevoerd.

De verzoekers zetten daarentegen in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw concreet uiteen waarom de minderjarige verzoekers geen band hebben met het land van hun ouders.

Ze doen dit verwijzend naar de concrete elementen van het dossier en voegen verklaringen toe van de directeur van de school van de kinderen evenals verklaringen van personen dewelke dicht bij hun omgeving staan.

De verzoekers wezen op het feit dat de minderjarigen nooit in Albanië zijn geweest, de taal onvoldoende machtig zijn en dat hun vriendenkring en schoolleven in het Nederlands plaatsvindt. Ze hebben niets anders gekend.

De verweerster antwoordt op deze concrete elementen met een wel zeer vage motivering.

De verzoekers willen benadrukken dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte.

Waar de verweerster zeer licht over gaat, door te stellen dat de geboorte in België geen invloed heeft op de administratieve situatie van de kinderen.

Dit is inderdaad zo, doch de geboorte in België speelt echter een cruciale rol voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekers in België.

De geboorte in een bepaald land is dus een zeer belangrijk aspect van de identiteitsvorming.

De directeur van het S.G. (...) te G. (...), de school van de kinderen van de verzoekers kan dit vanuit zijn pedagogische achtergrond bevestigen.

Hij stelt in een bijkomende verklaring van 14/09/2018 :

"Geachte,

[...]

De ouders en de kinderen hebben zich zéér goed geïntegreerd in de buurt- en schoolwerkingen.

Zij stimuleren de kinderen om zich Vvolledig thuis te voelen en op school hun uiterste best te doen. De ouders zijn een voorbeeld voor velen... altijd begaan, rustig en beleefd omgaand met iedereen. De papa volgde destijds een inburgeringstraject en heeft zich gigantisch goed aangepast en ingepast in onze dagelijkse cultuur en gewoontes. De mama is de bezorgde en liefhebbende persoon die de kinderen met alle mogelijke goede zorgen, omringt.

Deze ouders zijn een toonbeeld voor velen hier op school omdat zij de normen, waarden en afspraken die de school uitdraagt, altijd mee ondersteunen en nakomen.

De facturen worden nauwgezet betaald, de kinderen hebben hier vriendjes en vriendinnetjes en spreken zeer goed Nederlands...

Op alle uitnodigingen tot gesprek en ontmoeting zien we de ouders opdagen...oudercontacten, infomomenten, rapportbesprekingen, zorggesprekken, schoolfeesten, optredens van de kinderen, ... Steeds valt het ons op dat de ouders de uitgestoken hand, aannemen.

Het argument dat kinderen zich gemakkelijk opnieuw in een ander land integreren, strookt niet met de realiteit... de gezette passen worden in een klap weggewist. De aangeleerde taal zorgt ervoor dat zij de thuistaal nog enigszins spreken, maar zeker niet voldoende beheersen om daar terug te integreren en te studeren ...

Mij is niet echt wetenschappelijk onderzoek bekend dat aantoont dat iemand zomaar opnieuw, voor het bereiken van de puberteitsleeftijd, zich in een totaal vreemde omgeving, terug probleemloos integreert... zeker wanneer dit gebeurt in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen t.o.v. de huidige leefomstandigheden.

De ouders betalen trouw de facturen en parasiteren dus totaal niet in onze omgeving, zodat de school hier ook geen opmerkingen kon in geven.

Acties ondernemen op school willen we nog even afwachten omdat we denken dat alle kinderen altijd het gevoel moeten blijven hebben dat de school 'een veilige haven' voor iedereen moet zijn. Omdat we schrik hebben dat zeker kleuters en kinderen uit de eerste graad niet echt kunnen inschatten welke emotionele en psychologische impact dit kan en/of zal hebben, opteren we momenteel om dit even te laten rusten.

In de hogere klassen komt tijdens de lessen actua natuurlijk regelmatig aan bod hoe het maatschappelijk klimaat momenteel gevoed en druk komt te staan hier in ons land en oe het sociaal, veilig gevoel daardoor langzaam wegebt.

Als school blijven we ijveren voor de rechten van elk kind, waarbij in deze familiale situatie, heel wat rechten minstens onder druk komen te staan en met de huidige beslissing, zelfs worden geschonden.

Ik hoop uit het diepste van mijn hart, dat redelijkheid en menselijkheid het wint op regeltjes en onredelijkheid. "

De heer V.d.B. (...), die in zijn functie als directeur ontegensprekelijk pedagogische ervaring en deskundigheid heeft, twijfelt ten eerste aan het feit dat de kinderen van de verzoekster zich zo gemakkelijk zullen kunnen integreren in het land van hun ouders. Voor hen is het inderdaad zoals, dhr. V.d.B. (...) stelt een totaal vreemd land.

Daarnaast wordt ook de vooruitgang die gemaakt is in België totaal uitgewist. In de laatste aanvullende nota werden de rapporten met evaluaties van A. (...) en A. (...) gevoegd (stuk 4).

Ook de jonge verzoekster A.N. (...) die ondertussen in het tweede leerjaar zit, op het S.G. (...) te G. (...), behaalt steeds goede punten. De leerkracht is tevreden van de inzet van verzoekster:

Rapport oktober:

"A. (...), wat een mooie start van het tweede leerjaar!

De splitsingen, optellen, aftrekken tot 20 zonder brug, klokkezen, ... heb je onder de knie, proficiat! Lezen gaat goed en je begrijpt ook wat je leest.

Het schrijven van woorden gaat ook goed. Je werkt heel net!

Je bent heel lief, behulpzaam, enthousiast en werkt flink mee. Doe zo verder!"

Rapport december:

"A. (...), wat een mooi rapport! Splitsen, getalbegrip tot 100, de begrippen 'maal' en 'delen'... heb je onder de knie, proficiat! De tafels van 0,1,2, en 10 ken je nog niet. Oefen dit elke dag, want na de vakantie komen er nog heel wat tafels bij! Optellen en aftrekken tot 20 en tot 100 zonder brug, gaat goed. De begrippen 'links' en 'rechts' wissel je soms om. Lezen gaat vlot. Je leest vloeiend en soms al met gepaste intonatie, super! Je begrijpt ook wat je leest en kan vragen beantwoorden. Nieuwe woordenschat opnemen gaat goed. Het schrijven van woorden en zinnen gaat heel goed. Je werkt net en maakt weinig fouten. Tijdens de lessen wereldoriëntatie werk je flink mee. Musische lessen zoals knutselen, dansen, zingen... zijn jouw ding en doe je goed. Je maakte een heel mooi uiltje en kerstboompje. Je zingt enthousiast mee met de liedjes, dat is fijn. Jouw werkpunt voor de komende tijd is, elke dag je tafels oefenen. A. (...), het is heel fijn om jou in de klas te hebben. Je doet steeds je uiterste best! Doe zo verder!"

Rapport februari:

"A. (...), wat een mooi rapport! Lezen gaat goed. Ik merk dat je geniet van theaterlezen en dat je probeert om te lezen met gepaste intonatie en het juiste gevoel in het verhaal probeert te leggen, goed zo! Je begrijpt ook wat je leest en kan vragen beantwoorden. Het opnemen van nieuwe woordenschat lukt. Het schrijven van woorden en zinnen gaat goed. Je past de geleerde regeltjes toe. Optellen en aftrekken tot 20 heb je onder de knie, goed zo. Optellen en aftrekken tot 100 zonder brug gaat goed, bravo! De tafels gingen in een hele tijd niet zo goed. Bij je laatste tafeltoets haalde je een mooie score, bravo! Blijf nu elke dag oefenen zodat je volgende tafeltoets even goed is. Er komen nog heel wat nieuwe tafels bij de komende periode.

Je behaalde een mooie score voor de toets van 'de tijd'flink zo!

De hoofdletters kan je en je doet je best om net te werken, super!

A. (...), jij staat steeds klaar om anderen te helpen, dat is knap! Doe zo verder! Het is fijn om jou in de klas te hebben!"

(stuk 4)

De kinderen van de verzoekster moeten bij terugkeer naar het land van herkomst terug opnieuw beginnen.

b) Scholing van de kinderen

De heer V.d.B. (...) heeft verder ook zijn twijfels bij het feit dat kinderen die de pubertijd nog niet hebben bereikt zich probleemloos zullen integreren in een totaal vreemde omgeving.

Ook hij stelt vast, net als de verzoekers, dat de verweerster dit cruciaal element niet motiveert. Dhr. V.d.B. (...) stelt dat er hem geen wetenschappelijk onderzoek bekend is dat deze beweringen kan staven. Het enige wat de verzoekers uit de bestreden beslissing afleiden is dat dit, blijkbaar, algemeen geweten zou zijn.

De verzoekers wijzen erop dat het recht op onderwijs volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag het recht op onderwijs een belangrijk deel aspect is van de beoordeling van het hoger belang van het kind. De verweerster gaat voorbij aan de taalachterstand die de kinderen van de verzoekers hebben in het Albanees.

Gelet op het feit dat deze taal de moedertaal van hun ouders is, spreken de kinderen deze taal nog enigszins doch niet genoeg om zich daarmee op school te integreren en daar te studeren. De verzoekers merken op dat het Albanees inderdaad geenzins de hoofdtal is van hun kinderen.

Ze begrijpen niet waar verweerster op doelt door te stellen dat het voordeel is voor jonge kinderen dat ze de kans krijgen om meerdere talen te leren. Dit argument is geheel naast de kwestie. De kennis van het Nederlands heeft in Albanië bovendien geen toegevoegde waarde.

Bij terugkeer naar het land van verzoekers, wordt het recht op onderwijs van hun kinderen in sterke mate uitgehold door de achterstand die de kinderen reeds hebben opgebouwd.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de rapporten en de goede resultaten van de kinderen in overweging werden genomen.

De verzoekers kunnen geen motivering in die zin terugvinden.

De verweerster schendt andermaal de motiveringsplicht.

4.3.5.

Verweerster ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

Verweerster heeft de banden van verzoekers met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55-56).

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekers, hetgeen niet enkel bij de beoordeling ten gronde dient betrokken te worden maar ook bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Ónmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekers naar Albanië zou gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partijen laten na om bij de toelichting bij hun middelen duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing het vertrouwensbeginsel schendt. Dit onderdeel van de middelen is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens worden de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aanhalen, besproken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

3.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.7. De verzoekende partijen zetten in hun tweede middel vooreerst uiteen dat nog steeds niet met alle elementen uit het dossier rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij geen rekening houdt met het gegeven dat eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissingen reeds meermaals werden vernietigd door de Raad, noch de redenen van vernietiging, dat het arrest van 15 april 2020 dezelfde motieven hanteert als het arrest van 11 oktober 2019, dat de initiële aanvraag om verblijfsmachtiging van 19 april 2018 niet aanwezig is in het administratief dossier zodat de Raad onmogelijk kan nagaan of de bestreden beslissing is uitgegaan van de feitelijke gegevens, of deze correct zijn beoordeeld geweest, en of er niet op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen, dat aangezien de aanvraag niet in het dossier zit, de verwerende partij onmogelijk tot haar beslissing gekomen kan zijn op basis van de geciteerde beginselen van behoorlijk bestuur en de vermelde wettelijke bepalingen, dat het immers niet mogelijk is dat alle feitelijke gegevens werden opgenomen in de beslissing dat het antwoord dient te vormen op een regularisatieaanvraag zonder kennis te hebben van de aanvraag, dat de verwerende partij niet met kennis van zaken tot haar beslissing is gekomen, dat dit minstens getuigt van een niet zorgvuldig onderzoek, dat de Raad omwille van deze reden tot twee maal toe de niet-ontvankelijkheidsbeslissingen van de verwerende partij heeft vernietigd, dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met deze arresten en geen motieven hieromtrent opneemt in haar huidige beslissing, dat opnieuw de motiveringsplicht hierdoor geschonden werd, dat hun raadsman naar aanleiding van de huidige beslissing opnieuw het administratief dossier van de verwerende partij heeft opgevraagd, meer bepaald op 30 juni 2020, dat de initiële regularisatieaanvraag nog steeds niet aanwezig is in het dossier, dat ook de huidige beslissing is genomen zonder kennisname van de regularisatieaanvraag, dat de wettigheidscontrole op de beslissing bijgevolg niet mogelijk is.

3.8. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geenszins aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met of te motiveren omtrent het gegeven dat eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissingen reeds meermaals werden vernietigd door de Raad. Immers komt het de verwerende partij slechts toe, wanneer zij de aanvraag onontvankelijk verklaart omwille van het niet aangetoond zijn van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden, om de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde omstandigheden te beoordelen in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de redenen van vernietiging, maar lichten geenszins *in concreto* toe met welke redenen uit welk arrest de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan op welke wijze het in rekening nemen van de twee laatste vernietigingsarresten had kunnen leiden tot een ander oordeel. Zoals de verzoekende partijen aangeven, besloot de Raad immers bij arrest nr. 227 387 op 11 oktober 2019 en bij arrest nr. 235 173 op 15 april 2020 om de toen bestreden beslissing waarbij de aanvraag op grond

van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, te vernietigen omdat de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in het administratief dossier terug te vinden was zodat de Raad niet kon nagaan of de verwerende partij bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De initiële volledige aanvraag om verblijfsmachtiging van 19 april 2018 werd naar aanleiding van het onderhavig beroep door de verwerende partij aan de Raad overgemaakt als bijlage bij de nota met opmerkingen, evenals de aanvullingen van 28 februari 2019, 21 oktober 2019 en 4 mei 2020. De aanvulling van 10 juli 2018 bevindt zich in het administratief dossier. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat gezien de initiële aanvraag van 19 april 2018 niet aanwezig is in het administratief dossier, de Raad niet kan nagaan of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze correct heeft beoordeeld en zij niet op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is gekomen. De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat de wettigheidscontrole op de bestreden beslissing niet mogelijk is.

Uit het loutere feit dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging niet of niet volledig in het administratief dossier aanwezig is, blijkt voorts geenszins dat de verwerende partij geen kennis had van deze aanvraag en alle aanvullingen bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Zoals zal blijken uit wat volgt, slagen de verzoekende partijen er niet in aan te tonen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde elementen die zij hadden aangehaald in hun aanvraag en in de aanvullingen niet in overweging heeft genomen of bepaalde voorgelegde stavingstukken heeft genegeerd. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat niet alle feitelijke gegevens werden opgenomen in de beslissing, noch dat de verwerende partij niet met kennis van zaken tot de bestreden beslissing is gekomen, noch dat er sprake is van een onzorgvuldig onderzoek.

3.9. De verzoekende partijen ontwikkelen een betoog omtrent hun langdurig verblijf in België en hun integratie. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij hierover onder meer heeft gemotiveerd als volgt:

“De voorgelegde elementen van integratie, waaronder de duur van hun verblijf en de scholing van hun minderjarige kinderen in België, hun werkwillegheid en de effectieve tewerkstelling, het gevolgd hebben van een inburgeringscursus maatschappelijke oriëntatie, hun kennis van de Nederlandse taal, en hun vrienden – en kennissenkring, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure aangevat op 20.04.2010 en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De bevoegde asielinstantie, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (afgekort tot CGVS) was van oordeel dat de aangehaalde feiten weinig aannemelijk waren en bovendien wees ze op de tegenstrijdigheden in hun asielrelaas.

Uiteindelijk werd hun asielaanvraag volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 06.07.2012 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (afgekort tot RVV) met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hen subsidiaire bescherming te verlenen. (...)

Na de definitieve afsluiting van hun asielprocedure werd het eerder aan hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 06.08.2012 hen betekend dd. 09.08.2012, opnieuw uitvoerbaar. Op 23.04.2014 werd hen dientengevolge een 1ste verlenging toegestaan op dit bevel, uiteindelijk tot 29.06.2014, wegens de zwangerschap van mevrouw. Op 18.06.2015 werd hun beroep tegen dit BGV verworpen door de RVV.

De duur van de asielprocedure – namelijk zo’n 2 jaar 2 maanden en 16 dagen – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De betrokkenen verkozen echter om geen gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en verblijven sedertdien op irreguliere wijze in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen nochtans geen rechten geput worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Op 30.07.2012 werd een verblijfsaanvraag ingediend op grond van art. 9 bis. Op 27.05.2013 werd een onontvankelijke beslissing genomen. Vervolgens werden de betrokkenen opnieuw het voorwerp van een BGV met een termijn van 30 dagen, hen betekend dd. 13.06.2013.

Opnieuw hebben de verzoekers zich moedwillig verder genesteld in het Rijk (...)."

3.10. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing stelt dat zij zich hebben geïntegreerd in illegaal verblijf en dat dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken, dat deze redenering te kort door de bocht is, dat hoewel het inderdaad zo is dat een langdurige asielprocedure *ipso facto* geen recht geeft op verblijf, de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat zij in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd, dat de duur van de asielprocedure wel degelijk aanzien kan worden als een periode van legaal verblijf, dat de verwerende partij niet motiveert waarom het *in casu* niet zou gaan om langdurig legaal verblijf, dat de integratie niet volledig het gevolg is van hun eigen wil, dat dit gegeven wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Betreffende het aangevoerde langdurig verblijf van de verzoekende partijen en hun integratie werd in de bestreden beslissing onder meer gemotiveerd dat de elementen met betrekking tot lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Dit strookt met de rechtspraak van de Raad van State, die oordeelde dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad vast dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk door te betogen dat hoewel een langdurige asielprocedure niet *ipso facto* recht geeft op verblijf, de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat zij in die lange periode van legaal verblijf zich hebben geïntegreerd, dat de duur van de asielprocedure wel degelijk aanzien kan worden als een periode van legaal verblijf, dat de verwerende partij niet motiveert waarom het *in casu* niet zou gaan om langdurig legaal verblijf, dat de integratie niet volledig het gevolg is van hun eigen wil. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij de duur van de asielprocedure niet aanziet als periode van legaal verblijf, noch dat zij stelt dat de integratie sinds 2010 gevolg is van hun eigen wil. Integendeel blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wijst op de integratie die de verzoekende partijen hebben bekomen in een verblijf "*buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag*". Hieruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet uitgaat van een illegaal verblijf tijdens de asielprocedure, noch dat zij van mening is dat de tijdens deze periode opgebouwde integratie niet in aanmerking kan genomen worden daar ze opgebouwd werd in illegaal verblijf. Echter motiveert de verwerende partij omtrent het verblijf tijdens de asielprocedure, en de hieruit voortvloeiende integratie, dat de asielprocedure aangevat op 20 april 2010 werd afgesloten door de Raad op 6 juli 2012 en dat de duur van deze procedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd alsook dat de verzoekende partijen wisten dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Voorts blijkt ook dat de verwerende partij wel degelijk heeft gemotiveerd waarom het niet gaat om langdurig legaal verblijf. Vooreerst wordt gemotiveerd, het weze herhaald, dat de asielprocedure die duurde van 20 april 2010 tot 6 juli 2012 niet onredelijk lang was. Vervolgens wordt erop gewezen dat na de definitieve afsluiting van hun asielprocedure, het eerder aan hen afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, opnieuw uitvoerbaar werd, dat op 23 april 2014 een eerste verlenging werd toegestaan op dit bevel, tot 29 juni 2014, wegens de zwangerschap van de tweede verzoekende partij, dat op 18 juni 2015 hun beroep tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen door de Raad, dat de verzoekende partijen verkozen om geen gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en sedertdien op irreguliere wijze in België verblijven, dat uit langdurig illegaal verblijf nochtans geen rechten geput kunnen worden met het oog op het bekomen van een verblijfsmachtiging, dat op 30 juli 2012 een verblijfsaanvraag werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat op 27 mei 2013 een onontvankelijke beslissing werd genomen, dat de verzoekende partijen vervolgens opnieuw het voorwerp werden van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van dertig dagen, hen betekend op 13 juni 2013, dat zij zich moedwillig verder hebben genesteld in het Rijk. Zij slagen er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen noch tonen zij aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

3.11. De verzoekende partijen formuleren verder kritiek op het gegeven dat de bestreden beslissing het feit dat zij hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke post in Bulgarije moeten aanvragen niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij zet hierover in de bestreden beslissing uiteen wat volgt:

“De verzoekers stellen nog dat ze zich zouden moeten wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, een land waar ze geen verblijfsrecht hebben, terwijl ze in België woonachtig zijn en hier reeds pogingen hebben ondernomen om hun verblijf te regulariseren. Dit argument vormt geen buitengewone omstandigheid daar hun landgenoten zich ook dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder dat onze dienst weet heeft van enig probleem inzake het opvolgen van de vereiste procedure. De wet stelt woordelijk:

“Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een Koninklijk Besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.” België is volgens de Belgische wetgeving vooralsnog niet het buitenland. De betrokkenen dienen de desbetreffende wetgeving te respecteren. De loutere bewering dat de betrokkenen geen verblijfsrecht zouden hebben in Bulgarije en geen visum zouden kunnen verkrijgen, wordt bovendien met geen enkel bewijs gestaafd. Het is aan de betrokkenen om aan te tonen dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen zou toelaten op legale wijze in Bulgarije te verblijven. Kortom, de blote bewering dat zij geen verblijfsrecht zouden hebben in Bulgarije, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De vereiste om een vraag tot machtiging van verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, is geen loutere formaliteit. De bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten, zoals illegaal verblijf en/of zwartwerk worden door middel van dit principe beoogd. De verzoekers bouwen de hele redenering rond het immense nadeel dat dit voor hen oplevert, terwijl zij, het bedoelde voordeel slechts bekomen hebben ingevolge een binnenkomst en een verblijf buiten alle wettelijkheid om volgend op een afgewezen asielaanvraag. Er is geen sprake van een wettig nadeel wanneer een integratieproces in de Belgische samenleving wordt onderbroken ten aanzien van een vreemdeling zonder verblijfsrecht, zoals in casu.”

3.12. De verzoekende partijen betogen dat zij niet akkoord kunnen gaan met dergelijke motivering, dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije noch onderdaan zijn van dat land, dat dit betekent dat zij als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid, dat het evident is dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt, dat de verwerende partij zich niet in de plaats kan stellen van de Bulgaarse overheid, dat de Raad van State heeft gesteld dat de buitengewone omstandigheden geen geval van overmacht moet zijn en aanvaardt dat de buitengewone omstandigheid deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt, dat de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat het voor hen bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land, dat de verwerende partij naast de kwestie motiveert door te stellen dat er geen sprake is van een wettig nadeel wanneer de integratie opgebouwd door een vreemdeling zonder verblijfsrecht wordt onderbroken, dat de verwerende partij verder stelt dat het aan hen is om aan te tonen dat ze geen verblijfstitel zouden verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post te doen, dat de verzoekende partijen dit niet kunnen aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat, dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State buitengewone omstandigheden geen onmogelijkheid dienen uit te maken, dat indien een bepaalde omstandigheid bijzonder moeilijk is dit voor hen voldoende is, dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet en de motiveringsplicht schendt door geen rekening te houden met het feit dat het voor hen bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post.

Door te betogen dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije noch onderdaan zijn van dat land, dat dit betekent dat zij als derdelanders een visum zouden moeten vragen aan de Bulgaarse overheid, dat het evident is dat de Bulgaarse overheid daar discretionair over oordeelt, dat de verwerende partij zich niet in de plaats kan stellen van de Bulgaarse overheid, dat de Raad van State heeft gesteld dat de buitengewone omstandigheden geen geval van overmacht moeten zijn en aanvaardt dat de buitengewone omstandigheid deels het gevolg mag zijn van het gedrag van de betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt, dat de verwerende partij naast de kwestie motiveert door te stellen dat er geen sprake is van een wettig nadeel

wanneer de integratie opgebouwd door een vreemdeling zonder verblijfsrecht wordt onderbroken, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen de motieven dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar hun landgenoten zich ook dienen te wenden tot de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder dat de verwerende partij weet heeft van enig probleem inzake het opvolgen van de vereiste procedure, dat de wet woordelijk stelt dat deze machtiging, behoudens afwijkingen, door de vreemdeling moet aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, dat de verzoekende partijen de desbetreffende wetgeving dienen te respecteren, dat de loutere bewering dat zij geen verblijfsrecht zouden hebben in Bulgarije en geen visum zouden kunnen verkrijgen bovendien met geen enkel bewijs wordt gestaafd, dat het aan hen is om aan te tonen dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen zou toelaten op legale wijze in Bulgarije te verblijven, dat kortom, de blote bewering dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheden. Evenmin maken zij aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar zij stellen dat de verwerende partij voorbij gaat aan het feit dat het voor hen bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke post in Bulgarije, zonder onderdaan te zijn of verblijfsrecht te hebben in dat land, gaan ze eraan voorbij dat het hen toekwam om op duidelijk en concrete wijze in hun aanvraag uiteen te zetten wat de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Zij weerleggen of ontkrachten daarmee het motief niet dat de loutere bewering dat zij geen verblijfsrecht zouden hebben in Bulgarije en geen visum zouden kunnen verkrijgen met geen enkel bewijs wordt gestaafd, dat het aan hen is om aan te tonen dat zij geen verblijfstitel zouden verkrijgen die hen zou toelaten op legale wijze in Bulgarije te verblijven, dat kortom, de blote bewering dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheden. Door het louter oneens te zijn met de motieven van de bestreden beslissing, tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij verder stelt dat het aan hen is om aan te tonen dat ze geen verblijfstitel zouden verkrijgen in Bulgarije om de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke post te doen, dat de verzoekende partijen dit niet kunnen aantonen, gelet op het feit dat het hier om een negatief bewijs gaat, kan de Raad hen niet volgen. Zij tonen niet aan dat het niet mogelijk is om een bewijs van het niet kunnen verkrijgen van een verblijfstitel in Bulgarije te bekomen. Immers zouden zij in dit verband bijvoorbeeld een bewijs van visumweigering kunnen voorleggen, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk. Opnieuw herinnert de Raad de verzoekende partijen eraan dat het hen toekwam om op concreet en duidelijke wijze uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan waardoor ze hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij verwacht dat de verzoekende partijen aantonen dat het onmogelijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland, minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het voor hen bijzonder moeilijk is om hun aanvraag in te dienen in het herkomstland. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, noch dat de verwerende partij bij de motivering geen rekening heeft gehouden met de door hen aangehaalde omstandigheid dat het voor hen bijzonder moeilijk is om naar Albanië terug te gaan om vervolgens een visum aan te vragen voor Bulgarije om tenslotte de verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke post.

In zoverre de verzoekende partijen citeren uit een vorig vernietigingsarrest en stellen dat de bestreden beslissing opnieuw niet afdoende gemotiveerd is op dit punt, stelt de Raad vast dat in een vorige, door het arrest waarnaar de verzoekende partijen verwijzen vernietigde, onontvankelijkheidsbeslissing niet werd ingegaan op het argument van de verzoekende partijen dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is de aanvraag in Bulgarije in te dienen. Gelet op de motieven in de bestreden beslissing betreffende voormeld argument, kunnen de verzoekende partijen bezwaarlijk voorhouden dat in de bestreden beslissing opnieuw niet afdoende gemotiveerd is op dit punt. Immers beperkt de verwerende partij zich niet tot een verwijzing naar de wet, maar zet zij uiteen waarom de verklaring dat zij geen verblijfsrecht hebben in Bulgarije waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is de aanvraag in Bulgarije in te dienen, niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Waar de verzoekende partijen verder nog menen dat daarenboven rekening dient gehouden te worden met de impact van COVID-19, dat op de website van buitenlandse zaken immers het volgende valt te lezen over de maatregelen in Bulgarije: “De COVID-19 maatregelen in Bulgarije worden regelmatig aangepast. Voor de actuele stand van zaken kan u volgende site raadplegenlink) (in het Bulgaars)”, dat zij derdelanders zijn, dat veruit alle versoepelingen van maatregelen in Europa gelden voor EU-burgers, dat het geenszins evident is voor hen om in huidige pandemie het grondgebied van Bulgarije te kunnen betreden, dat deze praktische obstakels het voor hen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen, dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden, kan de Raad slechts vaststellen dat geenszins blijkt uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken die de verwerende partij bij haar nota met opmerkingen heeft gevoegd, dat de verzoekende partijen zich in hun aanvraag of in hun aanvullingen beriepen op problemen om het Bulgaarse grondgebied te betreden omwille van de coronapandemie. Daar het de verzoekende partijen toekomt om concreet en duidelijk in hun aanvraag uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. In zoverre de verzoekende partijen menen dat de COVID-19-pandemie een buitengewone omstandigheid uitmaakt, staat het hen vrij een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

3.13. De verzoekende partijen formuleren vervolgens kritiek op de motieven in de bestreden beslissing omtrent hun gezinsleven, die luiden als volgt:

“Huidige beslissing geldt voor het hele gezin. De betrokkenen tonen onvoldoende aan dat zij of hun kinderen hier een netwerk van affectieve en sociale banden hebben opgebouwd dat van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen vergezeld door hun kinderen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

3.14. De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending van het gezins- en familieleven teweegbrengt, dat dient onderzocht te worden of er een positieve verplichting rust op de staat om het privé- en familieleven te waarborgen, dat dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dat artikel 8 van het EVRM een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een voldoende motief kan zijn om ten gronde een gunstige beslissing te verantwoorden. Zij vervolgen dat de familiale situatie *in casu* wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dat het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen en zeker van hun kinderen zich afspeelt in België, dat zij al jaren samen met hun kinderen in België wonen, dat de kinderen België nog nooit verlaten hebben en hun gezins- en familieleven zich altijd hier heeft afgespeeld, dat zoals hierboven aangetoond is, er sprake is van een effectief familieleven, dat de bestreden beslissing manifest de grondrechten schendt, dat de belangenafweging *in casu* niet gebeurd is, dat de verwerende partij rechtspraak aanhaalt van de Raad van State en stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de verblijfsreglementering geen schending is van artikel 8 van het EVRM, dat dit een louter stereotype motivering is, dat de verwerende partij geen belangenafweging maakt op basis van de concrete elementen van het dossier namelijk drie minderjarige kinderen die hier zijn geboren en België nog nooit hebben verlaten, hun hele gezins- en familieleven heeft zich op het Belgisch grondgebied afgespeeld, dat dit cruciaal feit duidelijk niet bij een belangenafweging wordt betrokken in het kader van artikel 8 van het EVRM.

3.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partijen toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip "privéleven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.16. De verzoekende partijen beroepen zich in hun aanvraag in het licht van artikel 8 van het EVRM op hun gezinsleven in België en verwijzen naar hun drie minderjarige kinderen.

Het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partijen, die gehuwd zijn, wordt conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Hetzelfde geldt voor het bestaan van een gezinsleven tussen de verzoekende partijen en hun drie minderjarige kinderen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins het bestaan van voornoemd gezinsleven betwist.

De Raad wijst er echter op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het gegeven dat er van een vreemdeling geen gevaar uitgaat voor de nationale of openbare veiligheid of voor het economisch welzijn, doet geen afbreuk aan het legitieme belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging en heeft gesteld dat de beslissing geldt voor het hele gezin en dat de verzoekende partijen vergezeld door hun kinderen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geenszins aannemelijk dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zouden zijn, noch dat deze in strijd zijn met artikel

8 van het EVRM. Immers geldt, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, de beslissing voor het ganse gezin, zodat niet blijkt op welke wijze de vereiste om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om een aanvraag in te dienen, het verderzetten van het gezinsleven verstoort. Door het louter voorhouden dat het gezins- en familieleven van de verzoekende partijen en zeker van hun kinderen zich afspeelt in België; dat zij al jaren samen met hun kinderen in België wonen, dat de kinderen België nog nooit verlaten hebben en hun gezins- en familieleven zich altijd hier heeft afgespeeld en er sprake is van een effectief familieleven, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat er hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de bestreden beslissing een schending van het gezins- en familieleven teweegbrengt, noch dat de familiale situatie *in casu* wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

3.17. In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog kritiek uiten op het motief dat zij onvoldoende aantonen dat zij of hun kinderen hier een netwerk van affectieve en sociale banden hebben opgebouwd dat van die orde zou zijn dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, voeren zij in wezen kritiek op de motieven die betrekking hebben op het al dan niet aanvaarden van het privéleven als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen en hun kinderen in België, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partijen in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordend waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. In de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt hieromtrent verduidelijkt dat de verzoekende partijen onvoldoende aantonen dat zij of hun kinderen hier een netwerk van affectieve en sociale banden hebben opgebouwd dat van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken, dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering, dat zij enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen vergezeld door hun kinderen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die de verzoekende partijen zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze motieven zijn conform de rechtspraak van het EHRM, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoekende partijen om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissing heeft bijgevolg slechts – zoals reeds aangegeven in de motivering ervan – een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Zoals eveneens gesteld in de bestreden beslissing verstoort een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

Bovendien stelt de Raad dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat aan de verzoekende partijen enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op privéleven te waarborgen.

Het oordeel dat de door de verzoekende partijen aangevoerde omstandigheden betreffende hun privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verwerende partij oordeelde *in casu* dat het aangevoerde privéleven van de verzoekende partijen geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt. Zij verduidelijkt hierbij dat de verzoekende partijen onvoldoende aantonen dat zij of hun kinderen hier een netwerk van affectieve en sociale banden hebben opgebouwd dat van die orde zou zijn dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. In de overige motieven van de bestreden beslissing gaat de verwerende partij *in concreto* in op de door de verzoekende partijen aangevoerde omstandigheden die betrekking hebben op hun privéleven en dat van hun kinderen en gaat zij na of er sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden, met andere woorden of er omstandigheden zijn die betrekking hebben op hun privéleven en die, alhoewel dit werd opgebouwd in precair en illegaal verblijf, het toch bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst omdat het privéleven aldaar niet kan verdergezet worden. Uit deze motieven, waaruit ook blijkt dat wordt ingegaan op het feit dat de minderjarige kinderen alhier geboren zijn en België nog nooit verlaten hebben, blijkt echter dat de verzoekende partijen geen dergelijke omstandigheden hebben aangetoond. Gelet op voorgaande, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de verwerende partij zich louter beperkt tot een stereotiepe motivering en geen belangenafweging maakt op basis van de concrete elementen van het dossier.

Gezien de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de motieven van de bestreden beslissing, waarbij geen schending van artikel 8 van het EVRM werd weerhouden, niet conform artikel 8 van het EVRM zijn, tonen zij niet aan dat de door hen aangevoerde omstandigheden betreffende hun familie- en privéleven, waarbij zij in hun aanvraag eveneens wezen op artikel 8 van het EVRM, een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Artikel 7 van het Handvest voorziet in een gelijkaardige bescherming als artikel 8 van het EVRM, zodat ook een schending van deze bepaling van het Handvest niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.18. De verzoekende partijen werpen verder een schending van het hoger belang van het kind op. Ze stellen dat het belang van het kind de eerste overweging dient te vormen, dat zij het onmogelijk eens kunnen zijn met de motieven van de bestreden beslissing, dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met de belangen van de minderjarige kinderen en de verwerende partij haar motivering baseert op ongefundeerde beweringen en hypothesen, dat er bovendien een ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen op basis van hun leeftijd. Zij menen dat betreffende de buitengewone omstandigheden ook een beoordeling ten gronde wordt gevoerd.

3.19. Zoals de verzoekende partijen terecht stellen, vormt het belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 78; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135-136; EHRM 17

april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland; EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, Kaplan e.a. v. Noorwegen; EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

3.20. Het kwam aan de verzoekende partijen toe om in de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ingediend in hun naam en in naam van hun drie minderjarige kinderen – die heden de leeftijd hebben bereikt van tien, acht en zes jaar – toe te lichten op welke wijze de belangen van de kinderen verhinderen dat zij hun aanvraag indienen in het land van herkomst en op welke wijze aldus de belangen van de kinderen geschaad zouden worden bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Het komt de verwerende partij toe omtrent alle door de verzoekende partijen aangehaalde omstandigheden te oordelen of deze hinderpalen vormen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen en hierbij het hoger belang van de kinderen in overweging te nemen.

3.21. Betreffende de belangen van de minderjarige kinderen motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing zoals zal blijken uit punt 3.22. en volgende.

3.22. Wat betreft de geboorte van de kinderen in België en hun identiteit stellen de verzoekende partijen vooreerst dat zij uit de bestreden beslissing kunnen afleiden dat de verwerende partij een ongeoorloofd onderscheid maakt tussen jonge en oudere kinderen wat betreft hun identiteitsvorming, dat in de bestreden beslissing meermaals wordt herhaald dat het om kinderen gaat met een dergelijke jonge leeftijd en wordt gesteld dat het niet zo is dat de kinderen gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld, dat de situatie van hun kinderen wordt vergeleken met de situatie van oudere kinderen die reeds in de puberteit zitten, hun identiteit al gevormd zouden hebben en reeds hechte sociale bindingen zouden hebben, dat zij uit deze motivering afleiden dat oudere kinderen wel in aanmerking komen voor een regularisatiemaatregel, dat met de kwestieuze motivering betreffende de buitengewone omstandigheden dus evenzeer een beoordeling ten gronde wordt gevoerd, dat zij met een dergelijke motivering bijgevolg niet akkoord kunnen gaan, dat de verwerende partij een onderscheid maakt tussen kinderen naargelang leeftijd en identiteitsvorming, dat de situatie van beide groepen kinderen echter dezelfde is, dat de kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de daden van hun ouders, hetzelfde geldt voor oudere kinderen waarmee de verwerende partij het onderscheid maakt, dat de verwerende partij kinderen in dezelfde situatie op een ongelijke manier behandelt, zonder dit zelfs maar wetenschappelijk te staven, wat uiteraard niet aanvaard kan worden, dat het niet de keuze is van de kinderen om geboren te worden in irregulier verblijf in België, dat een kind ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk is voor de daden van zijn ouders en daar geen inspraak in heeft, dat de verwerende partij laat uitschijnen dat jonge kinderen niet geregulariseerd kunnen worden omdat hun sociale binding niet dezelfde zou zij als deze van oudere kinderen, dat dit een beoordeling ten gronde uitmaakt, eerder dan een beoordeling van een buitengewone omstandigheid, dat de verwerende partij duidelijk een niet wetenschappelijk onderbouwd onderscheid maakt en de jonge leeftijd van de kinderen benadrukt, dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet nergens stelt dat de sociale binding en integratie van jonge kinderen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken, dat de verwerende partij laat uitschijnen dat jonge kinderen niet zouden kunnen genieten van de regularisatiemaatregel, terwijl oudere kinderen die in hun pubertijd zitten dat wel kunnen, dat de verwerende partij hiermee een voorwaarde toevoegt aan de wet, hetgeen buiten de discretionaire bevoegdheid valt en een schending van het artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet uitmaakt, dat aangaande het belang van het kind, de verwerende partij in ernstige mate de op haar rustende motiveringsverplichting alsook de zorgvuldigheidsplicht schendt, dat geconfronteerd met de individuele

en concrete elementen van het dossier, de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geantwoord met ongefundeerde beweringen en hypothesen die algemeen gekend zouden moeten zijn, dat de verwerende partij bovendien een voorwaarde toevoegt aan de wet door een onderscheid te maken tussen jonge kinderen en kinderen die hun puberteit al hebben bereikt, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing aldus stelt dat er een onderscheid bestaat tussen jongere en oudere kinderen wat betreft identiteitsvorming, dat hierdoor jonge kinderen minder sociale bindingen zouden hebben waardoor er van hen redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden dat ze zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in een land dat voor hen totaal vreemd is, dat de verwerende partij doet uitschijnen alsof haar stelling een algemeen geweten, vaststaand feit zou zijn, dat zij een dergelijke motivering niet ernstig vinden, dat de verwerende partij haar motivering stoelt op blote beweringen en algemene hypothesen die bovendien niet gefundeerd zijn, bijvoorbeeld aan de hand van wetenschappelijk onderzoek, dat het louter poneren van een algemene ongefundeerde stelling bezwaarlijk een afdoende en draagkrachtige motivering kan worden genoemd.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen kritiek leveren op de motieven in de bestreden beslissing dat hun drie kinderen nog jong zijn, van wie één kindje in het tweede leerjaar en één kindje in het vierde leerjaar zit, zodat van hen verwacht kan worden dat zij zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders, vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland, dat het niet zo is dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn, dat die puberteit immers nog niet is aangebroken, dat het ene kind tien jaar oud is, het andere zeven jaar, dat ze zich kunnen bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van het Albanees om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten. Door te stellen dat er een ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt tussen jonge en oudere kinderen en dat de verwerende partij duidelijk een niet wetenschappelijk onderbouwd onderscheid maakt, maken de verzoekende partijen dit geenszins aannemelijk noch slagen ze er hiermee in voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten. In zoverre de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij duidelijk een niet wetenschappelijk onderbouwd onderscheid maakt en de jonge leeftijd van de kinderen benadrukt, kwam het hen toe om aan te tonen dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Het komt de Raad niet voor dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om vast te stellen dat de kinderen nog jong zijn zodat het van hen verwacht kan worden dat ze zich gemakkelijk kunnen aanpassen in het herkomstland.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij een onderscheid maakt tussen kinderen naargelang leeftijd en identiteitsvorming, dat de situatie van beide groepen kinderen echter dezelfde is, tonen zij dit geenszins aan.

Bovendien gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, in het kader van het in overweging nemen van het hoger belang van het kind, bijzondere aandacht moet worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst, dat relevant voor dit onderzoek de omstandigheden zijn van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de verdragsluitende staat en waarbij een fundamentele kwestie de vraag is of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60). Uit deze rechtspraak blijkt wel degelijk dat een onderscheid kan gemaakt worden naar leeftijd alsook dat de leeftijd wel degelijk bepalend is bij de vraag of de minderjarige kinderen zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.

De verzoekende partijen tonen voorts niet aan dat uit de voormelde motivering af te leiden valt dat oudere kinderen wel in aanmerking komen voor een regularisatiemaatregel terwijl de verwerende partij laat uitschijnen dat jonge kinderen niet geregulariseerd kunnen worden omdat hun sociale binding niet dezelfde zou zijn als deze van oudere kinderen, dat dit een beoordeling ten gronde uitmaakt, eerder dan de beoordeling van een buitengewone omstandigheid, dat de verwerende partij laat uitschijnen dat jongere kinderen niet zouden kunnen genieten van de regularisatiemaatregel, terwijl oudere kinderen die in hun pubertijd zitten dat wel kunnen, dat de verwerende partij hiermee een voorwaarde toevoegt aan de wet, hetgeen buiten de discretionaire bevoegdheid valt en een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt. De verzoekende partijen gaan er met hun betoog aan voorbij dat de beoordeling in de bestreden beslissing gaat over het al dan niet bestaan van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij geoordeeld wordt of de

ingeroepen omstandigheden en het hoger belang van de kinderen buitengewone omstandigheden uitmaken die verhinderen dat de verzoekende partijen hun aanvraag indienen in het buitenland. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins worden afgeleid dat oudere kinderen wel in aanmerking komen voor een regularisatiemaatregel terwijl jonge kinderen niet geregulariseerd kunnen worden omdat hun sociale binding niet dezelfde zou zijn als deze van oudere kinderen, wat een onderzoek ten gronde behelst. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan enkel afgeleid worden dat *in casu* de bindingen van de kinderen van de verzoekende partijen met België niet aanvaard worden als omstandigheid waarom zij de aanvraag niet kunnen indienen in het buitenland, daar de kinderen nog jong zijn zodat van hen verwacht kan worden dat zij zich, mits begeleiding van de ouders, vrij gemakkelijk kunnen aanpassen in het herkomstland, dat het immers niet zo is dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld, dat de bestreden beslissing, aldus de beslissing waarbij geoordeeld wordt dat de verzoekende partijen hun aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst, niet langer te verantwoorden zou zijn. Hiermee wordt geen uitspraak gedaan over de vraag of de sociale bindingen van de kinderen voldoende zijn om hen te machtigen in België te verblijven. Nu er ten gronde geen onderzoek heeft plaatsgevonden en uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat jonge kinderen niet zouden kunnen genieten van de regularisatiemaatregel, terwijl oudere kinderen die in hun pubertijd zitten dat wel kunnen, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig betogen dat de verwerende partij hiermee een voorwaarde toevoegt aan de wet, hetgeen buiten de discretionaire bevoegdheid valt en een schending van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij een onderscheid maakt tussen kinderen naargelang leeftijd en identiteitsvorming, dat de situatie van beide groepen kinderen echter dezelfde is, dat de kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de daden van hun ouders, dat hetzelfde geldt voor oudere kinderen waarmee de verwerende partij het onderscheid maakt, dat de verwerende partij kinderen in dezelfde situatie op een ongelijke manier behandelt, zonder dit zelfs maar wetenschappelijk te staven, wat uiteraard niet aanvaard kan worden, dat het niet de keuze is van de kinderen om geboren te worden in irregulier verblijf in België, dat een kind ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk is voor de daden van zijn ouders en daar geen inspraak in heeft. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken voor te houden, dat het onderscheid in leeftijd – jonge leeftijd of puberteit – verantwoord wordt doordat een verschil zou bestaan in de verantwoordelijkheid voor de daden van de ouders of in de keuze om geboren te worden in illegaal verblijf, doch wel dat dit onderscheid in leeftijd verantwoord wordt door het verschil in de mogelijkheid tot aanpassen aan een andere omgeving. Met hun betoog weerleggen noch ontkrachten ze het motief dat de kinderen nog jong zijn, zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland, dat het niet zo is dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden is. Zij laten na om het tegendeel aan te tonen en gaan eraan voorbij dat het hen toekwam om in hun aanvraag duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestonden die hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij gehouden was om haar standpunt wetenschappelijk te staven. Bovendien, het weze herhaald, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat een onderscheid kan gemaakt worden naar leeftijd alsook dat de leeftijd wel degelijk bepalend is bij de vraag of de minderjarige kinderen zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen. Het betoog dat het niet de keuze is van de kinderen om geboren te worden in irregulier verblijf in België en dat een kind ongeacht zijn leeftijd niet verantwoordelijk is voor de daden van zijn ouders en daar geen inspraak in heeft, dat hetzelfde geldt voor oudere kinderen waarmee de verwerende partij het onderscheid maakt, doet aan voornoemde motieven dat de kinderen nog jong zijn, zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland geen afbreuk, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk. Evenmin maken de verzoekende partijen aannemelijk dat de verwerende partij kinderen in dezelfde situatie op een ongelijke manier behandelt. Immers blijkt wel degelijk dat de leeftijd van het kind bij de afweging van het hoger belang van het kind in rekening mag worden genomen.

Waar de verzoekende partijen betogen dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet nergens stelt dat de sociale binding en integratie van jonge kinderen geen buitengewone omstandigheid zou kunnen zijn, dat de verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door een onderscheid te maken tussen jonge kinderen en kinderen die hun puberteit al hebben bereikt, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de sociale banden van jonge kinderen in elk geval uitgesloten zijn als buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt immers

gemotiveerd dat de kinderen nog jong zijn zodat van hen verwacht kan worden dat zij zich, mits begeleiding van de ouders, vrij gemakkelijk kunnen aanpassen in het herkomstland, alsook waarom dit ook *in casu*, niettegenstaande de aangevoerde omstandigheden, kan verwacht worden. Zo wordt erop gewezen dat de scholing geen buitengewoon onderwijs betreft en dus niet blijkt dat de kinderen, die hier goede resultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal alsook dat zij zich kunnen bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van het Albanees om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten. Gezien de verwerende partij bij de beoordeling van de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen die volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaken, een ruime discretionaire bevoegdheid heeft, de verzoekende partijen de sociale banden van hun kinderen hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid en hebben gewezen op het hoger belang van het kind, voegt de verwerende partij geen voorwaarde toe aan de wet door, in antwoord op de aangevoerde omstandigheden, te motiveren dat de kinderen nog jong zijn zodat van hen verwacht kan worden dat zij zich, mits begeleiding van de ouders, vrij gemakkelijk kunnen aanpassen in het herkomstland, dat het immers niet zo is dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld. Het betreft hier niet het toevoegen van een bindende voorwaarde aan de wet, doch het beoordelen, in het kader van de ruime discretionaire bevoegdheid, of de aangevoerde omstandigheid *in casu* aantoonde dat het voor de verzoekende partijen en hun gezin onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Bovendien, het weze herhaald, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat de sociale banden van jonge kinderen in elk geval uitgesloten zijn als buitengewone omstandigheid en blijkt eveneens waarom de aangevoerde omstandigheden dat het *in casu* voor de jonge kinderen wel bijzonder moeilijk zou zijn om zich aan te passen in het herkomstland, niet kunnen weerhouden worden.

Door louter te stellen dat de verwerende partij in ernstige mate de op haar rustende motiveringsverplichting alsook de zorgvuldigheidsplicht schendt, dat geconfronteerd met de individuele en concrete elementen van het dossier, de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft geantwoord met ongefundeerde beweringen en hypothesen die algemeen gekend zouden moeten zijn, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat er een onderscheid bestaat tussen jongere en oudere kinderen wat betreft identiteitsvorming, dat hierdoor jonge kinderen minder sociale bindingen zouden hebben waardoor er van hen redelijkerwijze verwacht zou kunnen worden dat ze zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in een land dat voor hen totaal vreemd is, dat de verwerende partij doet uitschijnen alsof haar stelling een algemeen geweten, vaststaand feit zou zijn, dat zij een dergelijke motivering niet ernstig vinden, dat de verwerende partij haar motivering stoelt op blote beweringen en algemene hypothesen die bovendien niet gefundeerd zijn, bijvoorbeeld aan de hand van wetenschappelijk onderzoek, dat het louter poneren van een algemene ongefundeerde stelling bezwaarlijk een afdoende en draagkrachtige motivering kan worden genoemd, slagen de verzoekende partijen er niet in, mede gelet op wat hierboven reeds werd uiteengezet, om aan te tonen dat voornoemde motivering foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is en gaan zij eraan voorbij dat het hen toekwam om op concrete en duidelijke wijze uiteen te zetten welke buitengewone omstandigheden hen verhinderen om hun aanvraag in het buitenland in te dienen. Zij maken met hun betoog niet aannemelijk dat de stelling van de verwerende partij foutief is, noch dat de motivering niet ernstig is. Met hun betoog gaan de verzoekende partijen voorts voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat hun drie kinderen nog jong zijn, van wie tijdens schooljaar 2019-2020 één kindje in het tweede leerjaar en één kindje in het vierde leerjaar zit, zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland, dat het niet zo is dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld dat de huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn, dat de puberteit immers nog niet is aangebroken, dat het ene kind tien jaar oud is, het andere zeven, dat ze zich kunnen bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van het Albanees om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten, dat er geen wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving voorhanden zou zijn, niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid, dat de verzoekende partijen de bewijslast lijken om te keren, dat het echter aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvraag aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen, dat de verwerende partij dagdagelijks dossiers bekijkt van vreemdelingen die naar België immigrerden met kinderen die in een nieuwe taal met een ander schrift en in een ander schoolstelsel succesvol de overgang hebben gemaakt naar de totaal vreemde omgeving. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen er met hun betoog niet in slagen om deze motieven te weerleggen of ontkrachten noch tonen zij aan dat de motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.23. De verzoekende partijen betogen dat zij in het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet concreet uiteenzetten waarom de minderjarige kinderen geen band hebben met het land van hun ouders, dat ze dit doen verwijzend naar de concrete elementen van het dossier en verklaringen toevoegen van de directeur van de school van de kinderen evenals verklaringen van personen dewelke dicht bij hun omgeving staan, dat zij wezen op het feit dat de minderjarigen nooit in Albanië zijn geweest, de taal onvoldoende machtig zijn en dat hun vriendenkring en schoolleven in het Nederlands plaatsvindt, dat ze niet anders hebben gekend, dat de verwerende partij op deze concrete elementen antwoordt met een wel zeer vage motivering, dat ze willen benadrukken dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte, dat de verwerende partij hier zeer licht over gaat, door te stellen dat de geboorte in België geen invloed heeft op de administratieve situatie van de kinderen, dat dit inderdaad zo is, doch de geboorte in België speelt echter een cruciale rol voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekende partijen in België, dat de geboorte in een bepaald land dus een zeer belangrijk aspect is van identiteitsvorming, dat de directeur van het S.G. te G., de school van de kinderen, dit vanuit zijn pedagogische achtergrond kan bevestigen. De verzoekende partijen verwijzen in dit verband naar de bijkomende verklaring van 14 september 2018, waaruit zij citeren en stellen dat de heer V.d.B., die in zijn functie als directeur ontegensprekelijk pedagogische ervaring en deskundigheid heeft, ten eerste twijfelt aan het feit dat de kinderen zich zo gemakkelijk zullen kunnen integreren in het land van hun ouders, dat het voor de kinderen een totaal vreemd land is, dat daarnaast ook de vooruitgang die in België gemaakt is, totaal wordt uitgewist, dat in de laatste aanvullende nota de rapporten met evaluaties van A. en A. werden gevoegd, dat de jongste dochter ondertussen in het tweede leerjaar zit en steeds goede punten behaalt, dat de leerkracht tevreden is van haar inzet en dat de kinderen bij terugkeer naar het land van herkomst terug opnieuw moeten beginnen.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij hebben uiteengezet waarom de kinderen geen band hebben met het land van hun ouders aan de hand van concrete elementen in het dossier en verklaringen van derden en verwijzen naar het gegeven dat de kinderen nog nooit in Albanië zijn geweest, de taal onvoldoende machtig zijn en dat hun vriendenkring en schoolleven in het Nederlands plaatsvindt, dat ze niet anders hebben gekend, dat de geboorte in België een cruciale rol speelt voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België, stelt de Raad vast dat de verwerende partij deze elementen in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, met name dat de verwerende partij deze concrete elementen beantwoordt met een wel zeer vage motivering, merkt de Raad op dat de verwerende partij omtrent de aangevoerde elementen zeer concreet het volgende in de bestreden beslissing heeft uiteengezet:

“De kinderen werden weliswaar in België geboren, maar dat verandert niets aan hun verblijfstoestand, daar ze in dezelfde irreguliere verblijfstoestand verkeren als hun ouders.

Hoewel de kinderen in België geboren zijn, hebben ze via hun ouders wel een band met Albanië. De verzoekers hebben immers de Albanese nationaliteit en zijn in Albanië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat de ouders enkel attesten voorleggen van het niveau Breakthrough, dat zich op het overlevingsniveau situeert. De betrokkenen tonen dus allerminst op objectieve wijze aan dat zij het Nederlands zodanig zouden beheersen, dat zij hun kinderen in deze taal opvoeden. De kinderen erven de nationaliteit van hun ouders, al is het wel zo dat hun ouders hen dienen in te laten schrijven in de ambassade van hun thuisland, waarbij ze een aanvraag kunnen indienen tot het bekomen van paspoorten voor hun kinderen, tenminste, indien ze tot nu toe nagelaten hebben om dit te doen.

Het is inderdaad zo dat de kinderen in België school hebben gelopen. Dit toont enkel aan dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen gebracht hebben. Er wordt niet aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten. (...)

Hun advocaat stelt dat het Albanees niet de hoofdtal is van de kinderen. De schooldirecteur meent verder dat de kennis van het Nederlands in Albanië geen meerwaarde zou hebben en dat de vooruitgang die in België werd gemaakt, totaal zou uitgewist worden.

Ook hij stelt dat de kinderen onvoldoende de thuistaal beheersen om hun scholing te kunnen verderzetten in het herkomstland in de Albanese taal. Hij wijst op het ontbreken van wetenschappelijk

onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving, in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen ten aanzien van de huidige leefomstandigheden. De schooldirecteur toont niet aan dat hijzelf een zodanige kennis heeft van de Albanese taal dat hij bekwaam is om te oordelen over de Albanese taalkennis van de kinderen.

En dan nog, een loutere taalachterstand op dergelijke jonge leeftijd wordt niet als onoverkomelijk aanschouwd (RVV Arrest 169.164 dd. 07.06.2016).

De betrokkenen tonen in casu inderdaad niet aan dat een eventuele taalachterstand een onoverkomelijk probleem is met nadelige gevolgen voor de kinderen. Het is juist een voordeel voor kinderen dat, wanneer ze nog klein zijn, zij de kans krijgen om meerdere talen aan te leren. Het aanleren van talen, zelfs van dode talen, is immers steeds in het voordeel van een persoon, om te komen tot meertalige ontwikkeling.

Er is het voordeel dat iemand later vaardiger zal zijn om meer talen te leren en gemakkelijker tot goede uitspraak zal komen. Vroege taalverwerving biedt ook een cultureel voordeel doordat de kans groter is dat men meer open zal staan voor taaldiversiteit. Dit bevordert dan weer sociale cohesie en cultureel begrip. Door het leren van vreemde talen beseffen kinderen meer van andere culturen en culturele groepen waar andere talen worden gebruikt en waar andere taalnormen heersen. Hiermee leren rekening houden laat kinderen toe beter samen te leven met anderen.

De kinderen zullen dus eerder voordelen ondervinden van hun vorming tot meertalige personen, dan dat dit hun re-integratie daadwerkelijk in de weg zou staan.

Redelijkervijze kan men aannemen dat hun ouders hen hebben opgevoed in de moedertaal. Men mag dan ook aannemen dat zij kunnen rekenen op de ondersteuning van hun ouders, in de taal die de ouders het best beheersen, nml. het Albanees.

De scholing betreft in casu geen buitengewoon onderwijs, dus nergens uit blijkt dat de kinderen, die hier goede schoolresultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.

Hun 3 kinderen zijn nog jong, van wie tijdens schooljaar 2019-2020 één kindje in het 2de leerjaar en ééntje in het 4de leerjaar zit, zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland.

Het is niet zo dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld, dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn. Die puberteit is immers nog niet aangebroken. Het ene kind is 10 jaar oud, het andere 7 jaar. Ze kunnen zich bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van het Albanees om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten.

Dat er geen wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving voorhanden zou zijn, kan niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. De verzoekers lijken de bewijslast om te keren. Het is echter aan de vreemdeling om de nodige bewijzen aan te brengen opdat onze dienst kan beoordelen of de aanvraag aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen. (R.V.V. Arrest 160.812 dd. 27.01.2016; RVV Arrest 170.513 dd. 27.06.2016). Onze dienst bekijkt dagdagelijks dossiers van vreemdelingen die naar België immigrerden, met kinderen die in een nieuwe taal met een ander schrift en in een ander schoolsysteem succesvol de overgang hebben gemaakt naar de totaal vreemde omgeving.

Dat de context van het herkomstland geen meerwaarde zou bieden aan de kinderen ten aanzien van de huidige leefomstandigheden wordt niet aangetoond, in tegendeel, daar ze in het thuisland in tegenstelling tot in België wel over naaste familieleden beschikken, en de ouders daar wel mogen werken, in tegenstelling tot hun situatie in België waar het gezin afhangt van liefdadigheid.

De schade waarop de betrokkenen zich beroepen, heeft zij enkel aan zichzelf te wijten door zich in irregulier verblijf te installeren.

Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. (...)

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te

zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Volledigheidshalve merken we op dat met betrekking tot de artikels 3 en 4 van dit verdrag, de betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen zou schaden, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. De betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst.

Met betrekking tot artikel 9 van dit verdrag merken we op dat de kinderen niet gescheiden worden van hun ouders en merken we tevens op dat hun familieleden verblijven in Albanië (zie verder). De kinderen wordt aldus niet gescheiden, noch van hun familie, noch van hun ouders.

Wat betreft artikel 24 van dit Verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat hun kinderen in Albanië niet het genot van de grootst mogelijke gezondheid zouden kunnen genieten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Door louter te stellen dat zij het oneens zijn met de motieven dat de ouders de Albanese taal en cultuur moeten hebben doorgegeven hetgeen ervoor zorgt dat de kinderen zich gemakkelijk zouden kunnen aanpassen in Albanië en dat het leren van het Nederlands en de meertaligheid van de kinderen hoe dan ook een pluspunt is, ook bij terugkeer en te betogen dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat het gegeven dat de kinderen in België geboren zijn en zij hier school lopen niet tot gevolg heeft dat het niet toekennen van een verblijfsrecht een schending van het belang van het kind zou uitmaken, alsook te betogen dat de identiteitsvorming van kinderen een continu proces is en begint bij de geboorte, dat de verwerende partij hier zeer licht over gaat door te stellen dat de geboorte in België geen invloed heeft op de administratieve situatie van de kinderen, slagen de verzoekende partijen er niet in voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten, noch aan te tonen dat ze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Waar de verzoekende partijen menen dat de geboorte echter een cruciale rol speelt voor de identiteit en de binding van de minderjarige kinderen met België en de integratie van de verzoekende partijen in België, dat de geboorte in een bepaald land dus een zeer belangrijk aspect is van identiteitsvorming, dat de directeur van het S.G. te G., de school van de kinderen, dit vanuit zijn pedagogische achtergrond kan bevestigen, gaan de verzoekende partijen eraan voorbij dat in de bestreden beslissing geenszins ontkend wordt dat er voor de minderjarige kinderen door de geboorte in België sprake is van een identiteit en binding met België. Echter wordt gemotiveerd dat deze omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn waarom de verzoekende partijen hun aanvraag niet kunnen indienen in de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het buitenland, daar hoewel de kinderen in België geboren zijn, ze via hun ouders wel een band hebben met Albanië, dat de ouders immers de Albanese nationaliteit hebben en in Albanië geboren zijn, dat er dan ook mag worden van uitgegaan dat de verzoekende partijen hun kinderen tot op zekere hoogte de Albanese taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat zij nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en zij dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was, dat dit wordt ondersteund door de vaststelling dat de ouders enkel attesten voorleggen van het niveau Breakthrough dat zich op het overlevingsniveau situeert, dat dus niet aangetoond wordt dat de ouders het Nederlands zodanig zouden beheersen, dat zij hun kinderen in deze taal opvoeden, alsook dat hun drie kinderen nog jong zijn, van wie één kindje in het tweede leerjaar en één kindje in het vierde leerjaar zit, zodat van hen verwacht kan worden dat zij zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders, vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland, dat het niet zo is dat ze hier gedurende de belangrijke jaren van hun puberteit zodanige banden zouden hebben ontwikkeld dat huidige beslissing niet langer te verantwoorden zou zijn, dat die puberteit immers nog niet is aangebroken, dat het ene kind tien jaar oud is, het andere zeven jaar, dat ze zich kunnen bedienen van hun thuis aangeleerde kennis van het Albanees om banden aan te knopen met leeftijdsgenoten, dat er niet wordt aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten, dat de advocaat zegt dat het Albanees niet de hoofdtaal is van de kinderen en dat de schooldirecteur stelt dat de kennis van het Nederlands in Albanië geen meerwaarde zou hebben en dat de vooruitgang die in België werd gemaakt, totaal zou worden uitgewist alsook dat de kinderen onvoldoende de thuistaal beheersen om hun scholing te kunnen verderzetten in het herkomstland in de Albanese taal, dat hij wijst op het ontbreken van wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving, in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen ten aanzien van de huidige leefomstandigheden, dat de schooldirecteur niet aantoonde dat hijzelf een

zodanige kennis heeft van de Albanese taal dat hij bekaam is om te oordelen over de Albanese taalkennis van de kinderen, dat een loutere taalachterstand op dergelijke jonge leeftijd niet als onoverkomelijk wordt beschouwd, dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de ouders de kinderen hebben opgevoed in de moedertaal, men dan ook mag aannemen dat zij kunnen rekenen op ondersteuning van hun ouders, in de taal die de ouders het best beheersen, namelijk het Albanees, dat de scholing *in casu* geen buitengewone omstandigheid betreft, dus nergens uit blijkt dat de kinderen, die hier goede schoolresultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, dat hun kinderen nog jong zijn zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders, vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland, dat dat er geen wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving voorhanden zou zijn, niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, dat de verzoekende partijen de bewijslast lijken om te keren, dat het echter aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvraag aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

Door louter te verwijzen naar de bijkomende verklaring van 14 september 2018 en te stellen dat de heer V.d.B., die in zijn functie als directeur ontegensprekelijk pedagogische ervaring en deskundigheid heeft, ten eerste twijfelt aan het feit dat de kinderen zich zo gemakkelijk zullen kunnen integreren in het land van hun ouders, dat het voor de kinderen een totaal vreemd land is, dat daarnaast ook de vooruitgang die in België gemaakt is, totaal wordt uitgewist, dat in de laatste aanvullende nota de rapporten met evaluaties van A. en A. werden gevoegd, dat de jongste dochter ondertussen in het tweede leerjaar zit en steeds goede punten behaalt, dat de leerkracht tevreden is van haar inzet en dat de kinderen bij terugkeer naar het land van herkomst terug opnieuw moeten beginnen, slagen ze er niet in deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Door louter de bij hun aanvraag aangehaalde elementen te herhalen en het verder oneens te zijn met voornoemde motieven tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn noch dat er geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind.

3.24. Wat betreft de scholing van de kinderen zetten de verzoekende partijen verder nog uiteen dat de heer V.d.B. verder ook zijn twijfels heeft bij het feit dat kinderen die de pubertijd nog niet hebben bereikt zich probleemloos zullen integreren in een totaal vreemde omgeving, dat hij ook vaststelt, net als zij, dat de verwerende partij over dit cruciaal element niet motiveert, dat de heer V.d.B. stelt dat er geen wetenschappelijk onderzoek bekend is dat deze beweringen kan staven, dat het enige wat zij uit de bestreden beslissing afleiden is dat dit, blijkbaar, algemeen geweten zou zijn, dat het recht op onderwijs volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag het recht op onderwijs een belangrijk deelaspect is van de beoordeling van het hoger belang van het kind, dat de verwerende partij voorbij gaat aan de taalachterstand die de kinderen hebben in het Albanees, dat gelet op het feit dat deze taal de moedertaal van hun ouders is, de kinderen deze taal nog enigszins spreken doch niet genoeg om zich daarmee op school te integreren en daar te studeren, dat het Albanees inderdaad geenszins de hoofdtal is van de kinderen, dat ze niet begrijpen waar de verwerende partij op doelt door te stellen dat het een voordeel is voor jonge kinderen dat ze de kans krijgen om meerder talen te leren, dat dit argument geheel naast de kwestie is, dat de kennis van het Nederlands in Albanië bovendien geen toegevoegde waarde heeft, dat bij terugkeer naar Albanië het recht op onderwijs van hun kinderen in sterke mate uitgehold wordt door de achterstand die de kinderen reeds hebben opgebouwd, dat uit de bestreden beslissing echter niet blijkt dat de rapporten en de goede resultaten van de kinderen in overweging werden genomen, dat ze geen motivering in die zin kunnen terugvinden.

De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de schooldirecteur stelt dat de kinderen onvoldoende de thuistaal beheersen om hun scholing te kunnen verderzetten in het herkomstland in de Albanese taal, dat hij wijst op het ontbreken van wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving, in een context die geen noemenswaardige meerwaarde biedt aan de kinderen ten aanzien van de huidige leefomstandigheden, dat de schooldirecteur niet aantoonst dat hijzelf een zodanige kennis heeft van de Albanese taal dat hij bekwaam is om te oordelen over de Albanese taalkennis van de kinderen, dat een loutere taalachterstand op dergelijke jonge leeftijd niet als onoverkomelijk wordt beschouwd, dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de ouders de kinderen hebben opgevoed in de moedertaal, dan men dan ook mag aannemen dat zij kunnen rekenen op ondersteuning van hun ouders, in de taal die de ouders het best beheersen, namelijk het Albanees, dat de scholing *in casu* geen buitengewone omstandigheid betreft, dus nergens uit blijkt dat de kinderen, die hier goede schoolresultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan

een scholing in deze taal, dat hun kinderen nog jong zijn zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders, vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland, dat er geen wetenschappelijk onderzoek inzake het probleemloos integreren in een totaal vreemde omgeving voorhanden zou zijn, niet kan worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, dat de verzoekende partijen de bewijslast lijken om te keren, dat het echter aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de aanvraag aan de wettelijke voorwaarden voldoet, *in casu* dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen, dat de verwerende partij dagdagelijks dossiers van vreemdelingen bekijkt die naar België immigrerden, met kinderen die een nieuwe taal met een ander schrift en in een andere schoolsysteem succesvol de overgang hebben gemaakt naar de totaal vreemde omgeving.

Door louter te stellen dat heer V.d.B. verder ook zijn twijfels heeft bij het feit dat kinderen die de pubertijd nog niet hebben bereikt zich probleemloos zullen integreren in een totaal vreemde omgeving, dat hij ook vaststelt, net als zij, dat de verwerende partij dit cruciaal element niet motiveert, dat de heer V.d.B. stelt dat er geen wetenschappelijk onderzoek bekend is dat deze beweringen kan staven, dat het enige wat zij uit de bestreden beslissing afleiden is dat dit, blijkbaar, algemeen geweten zou zijn, herhalen zij de aangevoerde elementen doch weerleggen noch ontkrachten zij voornoemde motieven. Zij tonen niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn en maken evenmin aannemelijk dat de verwerende partij dit cruciaal element niet motiveert. Uit voormelde motieven blijkt ook zeer duidelijk dat de verwerende partij niet voorbij gaat aan de aangevoerde omstandigheden betreffende een taalachterstand bij de kinderen in het Albanees, dat deze taal de moedertaal van hun ouders is en de kinderen deze taal nog enigszins spreken doch niet genoeg om zich daarmee op school te integreren en daar te studeren, dat het Albanees inderdaad geenszins de hoofdtal is van de kinderen, doch oordeelt dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt daar een loutere taalachterstand op dergelijke jonge leeftijd niet als onoverkomelijk wordt beschouwd, dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de ouders de kinderen hebben opgevoed in de moedertaal, dan men dan ook mag aannemen dat zij kunnen rekenen op ondersteuning van hun ouders, in de taal die de ouders het best beheersen, namelijk het Albanees, dat dus nergens uit blijkt dat de kinderen, die hier goede schoolresultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, dat hun kinderen nog jong zijn zodat van hen verwacht kan worden dat ze zich bijgevolg, mits de begeleiding van hun ouders, vrij gemakkelijk zullen kunnen aanpassen in het herkomstland. Door enkel te verwijzen naar het feit dat het recht op onderwijs volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag een belangrijk deelaspect is van de beoordeling van het hoger belang van het kind, weerleggen, noch ontkrachten zij deze motieven, noch tonen zij aan dat deze foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of in strijd zijn met het hoger belang van het kind. Evenmin tonen zij aan, met het verwijzen naar de elementen die in overweging dienen genomen te worden in het kader van het hoger belang van het kind, dat met bepaalde elementen waarop zij hadden gewezen in hun aanvraag ten onrechte geen rekening werd gehouden.

In zoverre de verzoekende partijen nog betogen dat ze niet begrijpen waar de verwerende partij op doelt door te stellen dat het een voordeel is voor jonge kinderen dat ze de kans krijgen om meerdere talen te leren, dat dit argument geheel naast de kwestie is, dat de kennis van het Nederlands in Albanië bovendien geen toegevoegde waarde heeft, dat bij terugkeer naar Albanië het recht op onderwijs van hun kinderen in sterke mate uitgehold wordt door de achterstand die de kinderen reeds hebben opgebouwd, herhaalt de Raad vooreerst de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat het inderdaad zo is dat de kinderen in België school hebben gelopen, dat dit enkel aantoonst dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen hebben gebracht, dat er niet wordt aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten, dat een loutere taalachterstand op dergelijke jonge leeftijd als niet onoverkomelijk wordt beschouwd, dat de verzoekende partijen *in casu* niet aantonen dat een eventuele taalachterstand een onoverkomelijk probleem is met nadelige gevolgen voor de kinderen, dat het juist een voordeel voor de kinderen is dat, wanneer ze nog klein zijn, zij de kans krijgen om meerdere talen aan te leren, dat het aanleren van talen, zelfs van dode talen, immers steeds in het voordeel is van een persoon, om te komen tot meertalige ontwikkeling, dat er een voordeel is dat iemand later vaardiger zal zijn om meer talen te leren en gemakkelijker tot goede uitspraak zal komen, dat vroege taalverwerving ook een cultureel voordeel biedt doordat de kans groter is dat men meer open zal staan voor taaldiversiteit, dat dit dan weer sociale cohesie en cultureel begrip bevordert, dat door het leren van vreemde talen kinderen meer beseffen van andere culturen en culturele groepen waar andere talen worden gebruikt en waar andere taalnormen heersen, dat hiermee leren rekening houden kinderen

toelaat beter samen te leven met anderen, dat de kinderen dus eerder voordelen zullen ondervinden van hun vorming tot meertalige personen dan dat dit hun re-integratie daadwerkelijk in de weg zou staan, dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat hun ouders hen hebben opgevoegd in de moedertaal, dat men dan ook mag aannemen dat zij kunnen rekenen op de ondersteuning van hun ouders, in de taal die de ouders het best beheersen. Door te betogen dat ze niet begrijpen waar de verwerende partij op doelt door te stellen dat het een voordeel is voor jonge kinderen dat ze de kans krijgen om meerdere talen te leren, dat dit argument geheel naast de kwestie is, dat de kennis van het Nederlands in Albanië bovendien geen toegevoegde waarde heeft, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat voormelde motieven fout, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn en dat er *in casu* wel sprake is van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat het argument betreffende de meerwaarde van het kennen van meerdere talen geheel naast de kwestie is, nu zij in hun aanvraag hebben verwezen naar de verklaring van de schooldirecteur die stelde dat de kennis van het Nederlands in Albanië geen meerwaarde zou hebben. Waar zij menen dat het recht op onderwijs van hun kinderen in sterke mate uitgehold wordt door de achterstand die de kinderen reeds hebben opgebouwd, maken zij dit geenszins aannemelijk en blijken zij het oneens te zijn met de motieven van de thans bestreden beslissing, doch slagen zij er niet in deze motieven te ontkrachten of te weerleggen, noch aan te tonen dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

De verzoekende partijen menen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de rapporten en de goede resultaten van de kinderen in overweging werden genomen, dat ze geen motivering in die zin kunnen terugvinden, doch gaan hierbij voorbij aan het motief dat de scholing geen buitengewoon onderwijs betreft, dus nergens uit blijkt dat de kinderen, die hier goede resultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst niet zouden kunnen leren of zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal, dat het inderdaad zo is dat de kinderen in België school hebben gelopen, dat dit enkel aantoonst dat hun recht op onderwijs niet werd geschonden, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen brachten, dat er niet wordt aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten. De verzoekende partijen tonen niet aan op welke wijze de rapporten en goede resultaten van de kinderen, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing, wel aantonen dat het bijzonder moeilijk is om hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen, minstens slagen ze er niet in aannemelijk te maken dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

3.25. Waar de verzoekende partijen in de aanhef van hun eerste en derde middel de schending van artikel 22bis van de Grondwet opwerpen, heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde *in concreto* is ingegaan op het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partijen.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22bis van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

3.26. Er blijkt evenmin dat de verzoekende partijen zich dienstig kunnen beroepen op een schending van artikel 24 van het Handvest. Overeenkomstig artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen ervan gericht tot de instellingen en organen van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel en tot de lidstaten, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen. In de voorliggende zaak blijkt niet dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van het Unierecht.

3.27. De verzoekende partijen menen dat op 5 mei 2020 een aanvulling werd verstuurd teneinde hun regularisatiedossier aan te vullen, dat er een zevental aanbevelingsbrieven werden gevoegd evenals een aantal recente schoolrapporten van de twee oudste kinderen, dat uit de bestreden beslissing opnieuw niet blijkt dat de aanvullingen inhoudelijk werden beoordeeld, dat de bestreden beslissing enkel vermeldt dat er rekening werd gehouden met de aanvullingen, waaronder de aanvulling van 7 mei 2020, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verklaringen, rapporten en de goede resultaten van de kinderen betrokken werden in de bestreden beslissing, dat ze geen enkele motivering in die zin terugvinden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen met hun betoog geenszins verduidelijken welke specifieke aangevoerde omstandigheid door de verwerende partij onterecht niet beoordeeld werd in het licht van het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bovendien, blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen op 4 mei 2020 de volgende stukken bij hun aanvraag hebben gevoegd:

- verklaring van G.C. en P.S. omtrent het gezin van de verzoekende partijen;
- verklaring van M.C. en V.D. omtrent het schoollopen van de kinderen;
- verklaring van B.D. en B.B. omtrent het gezin van de verzoekende partijen;
- verklaring van L.K. omtrent de verhuur van een woning aan de verzoekende partijen en hun integratie;
- verklaring van T.A. en A.S. omtrent het gezin van de verzoekende partijen en het schoolgaan van de kinderen;
- verklaring van D.D. en T.H. omtrent het gezin van de verzoekende partijen;
- verklaring van familie B.-D., C.v.G., G. en S. C., A.D.S en S.M. omtrent het gezin van de verzoekende partijen en hun integratie;
- schoolrapporten van de twee oudste kinderen.

De verwerende partij motiveerde hieromtrent in de bestreden beslissing onder meer als volgt:

“Het is inderdaad zo dat de kinderen in België school hebben gelopen. Dit toont enkel aan dat hun recht op onderwijs niet geschonden werd, ondanks de irreguliere verblijfstoestand waarin hun ouders hen gebracht hebben. Er wordt niet aangetoond dat ze in het herkomstland hun onderwijs niet zouden kunnen verderzetten.

Het is niet omdat een schooldirecteur met steun van het schoolpersoneel, zich meermaals positief uitlaat over de kinderen van de betrokkenen en over de betrokkenen zelf, dat dit element op zich een buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van art. 9 bis. Dergelijke gesolliciteerde getuigenissen openen immers op zich geen recht op verblijf voor de betrokkenen en hun kinderen.

(...)

De scholing betreft in casu geen buitengewoon onderwijs, dus nergens uit blijkt dat de kinderen, die hier goede schoolresultaten behalen, de officiële taal van hun land van herkomst, niet zouden kunnen leren of zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een scholing in deze taal.”

en

“De betrokkenen wijzen op hun vrienden – en kennissenkring met toevoeging van steunbetuigingen. In deze context dient bovendien opgemerkt te worden dat de verzoekers wel hun best doen om hun sociale bindingen in België in de verf te zetten, maar dat ze daarbij geen melding maken van de bindingen met hun herkomstland, die mogelijks sterker zijn gezien de familiale aard ervan.”

en

“Evenmin vormt hun geregistreerde huurcontract en het nakomen van de huurverplichtingen een buitengewone omstandigheid, daar het maar normaal is, dat wanneer men een contract aangaat, dat men ook de verplichtingen ervan nakomt. In casu gaat het om een renovatiehuurcontract. De betrokkene toont aan dat hij in België de kans kreeg om een beroepsopleiding manueel dekkend schilderswerk, schilder-decorateur te volgen (dd. 08.04.2011) tijdens de duur van zijn asielprocedure, in afwachting van een beslissing desbetreffende, en hij legt tevens een getuigenschrift voor van Nederlands

op de opleidingsvloer tijdens de module schilderen en behangen. Door gebruik te maken van de geboden kansen wat betreft de opleiding, heeft hij op die manier de huurverplichtingen kunnen nakomen, door zijn arbeid bij de renovatie van de woning die het gezin huurde, tijdens de jaren van irregulier verblijf. Dit kan niet echt de bedoeling zijn, aangezien de betrokkenen moedwillig verzaakten aan de wettelijke verplichting om het Belgische grondgebied te verlaten en zodoende de Belgische staat voor voldongen feiten pogen te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Hoe dan ook, de betrokkene kan de aangeleerde vaardigheden met zich meenemen naar het herkomstland. Geen van beiden toont aan dat ze in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om in te staan voor de levensbehoeften van het gezin. Niets verhindert de betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land van herkomst.”

Aldus kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat uit de bestreden beslissing opnieuw niet blijkt dat de aanvullingen inhoudelijk werden beoordeeld en niet blijkt dat de verklaringen, rapporten en de goede resultaten van de kinderen betrokken werden in de bestreden beslissing, dat ze geen enkele motivering in die zin terugvinden. Dit blijkt des te meer uit hetgeen uiteengezet werd in punten 3.22. tot en met 3.24.

3.28. Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen niet dienstig betogen dat de bestreden beslissing niet afdoende rekening houdt met de belangen van de minderjarige kinderen en de verwerende partij haar motivering baseert op ongefundeerde beweringen en hypothesen, dat er bovendien een ongeoorloofd onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen op basis van hun leeftijd, minstens maken zij het tegendeel niet aannemelijk.

3.29. Een schending van het hoger belang van het kind wordt niet aangetoond.

3.30. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij louter enkele woorden heeft gewijzigd ten aanzien van de vorige weigeringsbeslissing doch dat zij geen enkele inhoudelijke beoordeling heeft gemaakt, dat er ten opzichte van de laatste vernietiging *quasi* helemaal geen wijziging meer is, dat er bijgevolg een schending waar te nemen is van de motiveringsverplichting en het beginsel van de zorgvuldigheid.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde omstandigheden inhoudelijk heeft beoordeeld, doch tot de vaststelling is gekomen dat deze geen buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, minstens maken de verzoekende partijen het tegendeel niet aannemelijk.

Uit wat uiteengezet werd in punt 3.8. blijkt dat de Raad de afgelopen twee onontvankelijkheidsbeslissingen heeft vernietigd omdat de nodige stukken in het administratief dossier ontbraken en hij zijn taak aldus niet naar behoren kon vervullen. Uit voornoemde arresten nr. 227 387 op 11 oktober 2019 en bij arrest nr. 235 173 op 15 april 2020 blijkt aldus dat de Raad, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid, geen wettigheidstoetsing kon uitvoeren. In die zin tonen de verzoekende partijen niet aan dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de verwerende partij is om louter enkele woorden te wijzigen ten aanzien van de vorige weigeringsbeslissing en ten opzichte van de laatste vernietiging *quasi* geen wijziging meer aan de bestreden beslissing aan te brengen. Dit geldt des te meer nu vernietigde beslissingen geacht worden nooit te hebben bestaan.

3.31. Door te stellen dat de verwerende partij bij het beoordelen van de huidige aanvraag onredelijk te werk ging, dat de verwerende partij de banden met België en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Albanië te gaan niet correct heeft beoordeeld, dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en niet in rechte en feite verantwoord, dat het voor zich spreekt dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op hun verblijfs- en gezinssituatie, hetgeen niet enkel bij de beoordeling ten gronde dient betrokken te worden maar ook bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, dat het onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is, dat gelet op de aanwezige buitengewone omstandigheden onmogelijk kan worden geëist dat zij naar Albanië zouden gaan om aldaar via de diplomatieke post in Bulgarije louter een formaliteit te vervullen, tonen de verzoekende partijen slechts aan dat zij het oneens zijn met de thans bestreden beslissing maar maken zij, mede gelet op het voorgaande, geenszins een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

3.32. De verzoekende partijen stellen dat zij in hun aanvraag hebben gewezen op hun langdurig ononderbroken verblijf, hun langdurige verblijfsprocedures, de situatie in het land van herkomst, de

geboorte in België van drie kinderen, het feit dat er ook een schoolgaand kind bij is en de toepassing van belangrijke verdragsbepalingen, dat deze elementen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aantonen, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, ondanks de vele ingeroepen elementen, dat de verschillende elementen die hun situatie kenmerken elk op zich en los van elkaar werden beoordeeld, maar uit de motivering geenszins blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat ze in hun samenhang wel degelijk omstandigheden kunnen zijn die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren om louter aldaar en formaliteit te vervullen, dat het onderzoek dus niet werd gevoerd met de nodige zorgvuldigheid, dat het geheel van ingeroepen elementen, waarbij ze de reeds aangevoerde elementen herhalen alsook wijzen op hun werkbereidheid, hun gezins- en familielevens en hun sterke integratie, maakt dat het voor hen zo goed als onmogelijk is om naar Albanië te gaan, dat de verwerende partij nergens in de bestreden beslissing heeft gesteld waarom de samenloop van de door hen ingeroepen omstandigheden geen buitengewone omstandigheid zouden uitmaken en dat het geheel van de elementen samen niet beoordeeld is geweest.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat zij het bestaan van buitengewone omstandigheden aantonen, stelt de Raad vast dat zij het oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch, ook gelet op het voorgaande, er niet in slagen om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad stelt vast dat uit hetgeen voorafgaat, en mede gelet op het feit dat de verzoekende partijen de overige motieven in de bestreden beslissing ongemoeid laten, niet blijkt dat is aangetoond dat de verwerende partij, alle in de aanvraag aangevoerde elementen elk op zich en los van elkaar én in hun samenhang bekeken, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die hen zouden toelaten om hun aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen in plaats van via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen tonen overigens niet aan op welke wijze de aanvoerde omstandigheden, niettegenstaande ze elk afzonderlijk niet aantonen dat de aanvraag niet kan ingediend worden in het buitenland, in samenhang wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen. Door louter voor te houden dat zij het fundamenteel oneens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, tonen zij evenmin aan dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen die hen zouden toelaten om hun aanvraag ten uitzonderlijke titel in België in te dienen.

3.33. Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.34. De middelen zijn, in de mate ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER